

Nr.1

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS SUSIGRAŽINKIME VALSTYBĘ!

2020 m. spalio mėn.

INFORMACINIS LEIDINYS

Ši pavasarį įsteigus Nacionalinį susivienijimą toli gražu nebuvo akivaizdu, kad dalyvausime jau šiuose Seimo rinkimuose. Tačiau dalyvavimas buvo vienintelė galimybė informacinės blokados sąlygomis plačiau išėiti į viešąją diskusijų erdvę ir išdėstyti savo požiūrį į Lietuvos padėtį ir svarbiausias valstybės problemas. Rinkimų kampanija buvo labai sunki ir kainavo daug pastangų.

Tačiau ši porinkiminė spaudos konferencija Valdovų rūmuose turėtų paaiškinti, kodėl dalyvauti vis dėlto reikėjo ir vertėjo. Ypač žvelgiant į Lietuvos ir paties Nacionalinio susivienijimo ateitį.

Daugiau: <https://www.pozicija.org/vytautas-radzvilas-nebuvo-akivaizdu-kad-dalyvausime-siuose-seimo-rinkimuose/>

NS pozicija

DĖL ĮSIVYRAVUSIOS PATYČIŲ KULTŪROS

2020 m. spalio 23 d.

Lietuvos visuomenei įgriso šalies viešojoje erdvėje įsivyravusi ir valdžios toleruojama patyčių kultūra. Todėl Nacionalinis susivienijimas (NS) spalio 21 dieną kreipėsi į valstybės vadovus, Seimą, Lietuvos akademinę bendruomenę, visuomenines organizacijas ir žiniasklaidą.

„Viešai žeminti ir įžeidinėti žmones žiniasklaidoje tapo norma politologams ir žurnalistams. Kai kurie jų, siekdami pigaus populiarumo, agresyviai niekina atskiras visuomenės grupes, jos sluoksnius (žmonės-runkeliai, mutavę iš tarybinių runkelių-svioklų: buki, tingūs, apie orią minimalią algą svajojantys, nieko nesugebantys... , „Ar tarp grįžtančių nebuvo puskvailių? O ir tie „buduliai“ – ne iš lietuvių motinų gimę?“ ir kt.), menkina valstybės institucijas („Vagių Seimas“ „Seimo idiotizmas“), niekina valstybingumo simbolius (demonstruojami vaizdai su Vyčiu papuoštomis pusnuogėmis merginomis, Vytis, besituštinantis Europos Sąjungos žvaigždutėmis), menkina Tautos kančių atminimo vietas (R. Šimašiaus įrengtas pliažas Lukiškių aikštėje Vilniuje, kurioje buvo žudomi sukilimų ir pasipriešinimų dalyviai),- rašoma NS kreipimesi.

Šalyje įsivyravo ne tik nepagarba pamatinėms žmogaus teisėms (žmogaus orumui, asmens nekaltumo prezumpcijai), bet kilo grėsmė visuomenei bei kiekvieno asmens saugumui – patyčios legitimavo teisinį nihilizmą, ėmė kurstyti žmonių tarpusavio priešpriešą, neapykantą, naikinti žmonių lojalumą valstybei ir prierašumą savo kraštui.

Seimo rinkimų kampanijos metu spalio 5 d. Lietuvos nacionalinio transliuotojo laidoje „LRT forumas“ konservatorius, M. Romerio universiteto doc. V. Valentinavičius leido sau viešai paskleisti tyčinį šmeižtą, esą Nacionalinis susivienijimas yra pronacistinė partija.

Prieš keletą dienų „Delfi TV“ laidos metu aptardamas pirmojo Seimo rinkimų turo rezultatus, A. Valinskas leido sau dar daugiau, pareikšdamas, kad tokius kaip Lietuvos lenkų rinkimų akcijos-Krikščioniškų šeimų sąjungos pirmininkas V. Tomaševskis reikėtų šaudyti.

Tokiu būdu netikėtai buvo peržengta riba, kurios iki šiol nematė nei žiniasklaida, nei valstybės vadovai...

Nacionalinis susivienijimas savo ruožtu gins partijos garbę ir orumą teisme, siekdamas, kad tokiems nestabilios politinės savitvardos politikautojams kaip V. Valentinavičius būtų apsinkinta galimybė skleisti žinias aukštųjų mokyklų studentams. Valstybės vadovai turi pareigą ryžtingiau ginti konstitucinius demokratinės valstybės principus ir pagaliau išreikšti nedviprasmišką politinę valią kovojant su patyčiomis viešajame valstybės gyvenime. **Nacionalinis susivienijimas ragina šalies vadovus ir Seimą inicijuoti patyčias iš viešojo gyvenimo išgyvendinančius teisės aktų pakeitimus, duoti nurodymą teisėtvarkos institucijoms principingai reaguoti ir vertinti kiekvieną viešą patyčių išpuolį prieš pareigūnus, valstybės vadovus, valstybės simbolius, valstybės institucijas, viešuosius asmenis ir visuomenę.**

Kviečiame visuomenę demaskuoti patyčias skleidžiančius autorius, susilaikyti nuo komentarų ar pastabų jų laidose ir publikacijose, riboti panašios informacijos sklaidą socialiniuose tinkluose, nesidalinti tokia informacija

nukelta į 2 p.

elektroniniais laiškais, ignoruoti patyčias skleidžiantį asmenį ir jo kūrinčius, jeigu juose yra požymių akivaizdaus pasityčiojimo iš konstitucinių vertybių, iš asmens ar visuomenės grupės. Patyčių autoriai turi suvokti, kad jų asmeninis pigaus populiarumo siekis nebus įgyvendinamas žmonių orumo, jų žeminimo ir valstybės bei visuomenės menkinimo sąskaita.

Daugiau: <https://www.pozicija.org/del-isivyravusios->

[patyciu-kulturos/](#)

Vytautas Radžvilas. Apie valdomą ir tikrąjį antisistemiškumą

Tikrasis tikslas, kurio siekė ir toliau sieks NS buvo išgryninti antisisteminės politikos lauką...

Kaip ir buvo galima laukti, Seimo rinkimai sukėlė dar vieną apgailėstajam ir pasipiktinimui dėl antisisteminėse partijose nesugebėjimo susivienyti bangą.

Kartojama ta pati jau nuvalkiota mintis: sumaišties ir visų antisisteminėse partijose kamuojančių bėdų ir nesėkmių priežastis – nenorėjusių daryti kompromisų ir susitarti vertybiškai artimų ar net vienodų partijų lyderių ambicijos.

Tokia nuomonė yra ne tik nepagrįsta – ji yra visiškai klaidinga. O kadangi dar yra labai populiarūs ir tvirtai įsišaknijusi – žalinga ir net pavojinga tautos ir valstybės ateičiai.

Jeigu pagrindinė kliūtis susikalbėti būtų lyderių ambicijos, jau seniai būtų susivienyta. Žinoma, ambicijos politikoje vaidina tam tikrą vaidmenį. Bet derantis dėl svarbių dalykų jos visada būna šalutinis veiksnys. Patologinio ambicingumo atvejai – itin reti. Tikroji ir didžiausia kliūtis susitarti yra visai kita – tai principiniai nuomonių ir požiūrių skirtumai esminiais klausimais. **Susivienyti sutrukdė ne ambicijos, bet neįveikiama praraja tarp tariamo ir tikro antisistemiškumo.**

Visi jie panašiai (vienodai) kalba

„Visi jie panašiai (vienodai) kalba“ – šitaip paprastai atsako vienybės trūkumu besipiktinantis pilietis paklaustas, kodėl jis mano, jog vadinamosios antisisteminės partijos yra vertybiškai artimos. Polinkis vertinti politikus ir politines jėgas pagal jų sakomus

žodžius, o ne domėtis ir tikrinti tai, kiek tuos žodžius atitinka darbai – būtent šis sunkiai išraunamas įprotis yra visų laikų demagogų jėgos šaltinis ir nesuskaičiuojamų tautas ir valstybes ištikusių bėdų ir nelaimių priežastis.

Demagogas – liaudies vadovas ar veikiau (su) vedžiotojas. Tokia yra tiesioginė šio žodžio reikšmė. Būtent demagogija, arba menas įtaigiais žodžiais patraukti ir apgaudinėti piliečius nukreipiant jų dėmesį nuo tikrųjų vedlio tikslų ir darbų sukūrė palankią dirvą suvešėti jau ketvirtą amžių Lietuvoje egzistuojančiam ir iki šių rinkimų klestėjusiam valdomos antisisteminės opozicijos reiškiniai.

Iš tiesų, Lietuvoje šalia vadinamųjų sisteminių nomenklatūrinių partijų gyvuoja besiskelbiančių antisisteminėmis nedidelių partijų tinklas. **Kur kas tiksliau būtų vadinti jas valdomomis tariamai antisisteminėmis partijomis.**

Jos yra absoliučiai būtina pseudodemokratinės partinės sistemos dalis ir jos atraminiai stulpai, **laiduojantys sistemos stabilumą ir išlikimą.** Imituojamos fasadinės demokratijos sąlygomis neįmanoma atvirai uždrausti opozicinių sistemai politinių jėgų nesugriaunant demokratijos spektaklio ir nepakenkiant tos demokratijos įvaizdžiui. Todėl sukurtas tariamai antisisteminėse partijose tinklas. Jo paskirtis – kontroliuoti savo padėtimi nepatenkintus piliečius ir reguliariai išleisti juose susikaupusio pykčio ir protesto garą.

Tokios partijos, o ypač iškalbingiausi jų lyderiai, sugeba įtaigiai kalbėti apie visuomenės skaudulius, dažnai įvardija juos taikliai, o svarbiausia – žada lengvai ir greitai juos išgydyti. Šitaip surenkami patiklūs piliečių balsai, atveriantys tokiems veikėjams Seimo duris. Vėliau šie balsai paleidžiami vėjais, nes tariamieji antisisteminiai politikai vykdo didžiųjų sisteminių partijų valią.

Nepaklusti, arba veikiau pademonstruoti rinkėjams tariamą nepriklausomumą ir savarankiškumą, jiems leidžiama tik tais atvejais, kai priimami nereikšmingi įstatymai. Jie patys taip pat nėra suinteresuoti, kad būtų iš esmės sprendžiamos jų rinkėjams svarbios problemos. Mat jas išsprendus būtų prarastas jaukas, leidžiantis toliau likti reikalingiems rinkėjams ir medžioti jų balsus kituose rinkimuose.

Šis „antisisteminis“ žaidimas tęsiasi jau ketvirtą amžių. Jis buvo nepaprastai veiksmingas ir naudingas sisteminei nomenklatūrinei partokratijai. Per šį laiką taip ir neatsirado net mažiausių pavojų jos valdymui galinti kelti antisisteminę politinę jėgą.

Antisisteminės politinės jėgos požymis

Svarbiausias tik ką įvykusių Semo rinkimų rezultatas yra tas, kad šis iš principo galintis trukti neribotai ilgą laiką valdomų ir manipuluojamų tariamai **antisisteminų partijų žaidimas pagaliau baigėsi. Jį nutraukė neseniai įsteigtas Nacionalinis susivienijimas (NS) – sąjūdinė ir vienintelė iš tiesų antisisteminė partija.**

Tai nėra pigi savigyra. Mat egzistuoja ir seniai žinomi aiškūs kriterijai, leidžiantys patikimai atskirti iš tiesų antisisteminę ir opozicinę politinę jėgą nuo sistemos valdomų ir antisistemiškumą tik žodine retorika imituojančių tariamai antisisteminų darinių.

Pirmasis tikrai antisisteminės politinės jėgos požymis – kryptinga ir ilga visuomenės politinio švietimo ir ugdymo veikla, kuri yra būtina siekiant paruošti dirvą esminiams politiniams pokyčiams. NS kūrėjai ją vykdo daugiau kaip 15 metų: 2004 m. buvo sukurtas visuomeninis judėjimas „Kitas pasirinkimas“, 2011m. – patriotinio jaunimo sambūris „Pro Patria“, 2016 m. – Vilniaus Forumas.

Vadinančios save antisisteminėmis partijos tokios veiklos ne tik nevykdo, bet vertina ją atsainiai kaip nenaudingą ir beprasmišką. Joms prioritetas yra kuo greičiau patekti į valdžią, todėl vadovaujamosi nuostata, kad šiam tikslui pasiekti pakanka rinkimų metu piliečiams kalbėti tik apie jiems aktualius, bet iš esmės trumpalaikius ar net vienadienius praktinius reikalus;

Siekianti įgyti piliečių pasitikėjimą tikrai antisisteminė ir esminių reformų siekianti partija turi telkti nepriekaištingos moralinės ir profesinės reputacijos asmenis, kurių autoritetas palengvina partijos idėjų ir programinių nuostatų sklaidą. Tokioje partijoje ir juo labiau jos rinkimų sąrašė negali būti asmenų, glaudžiai bendravusių su tauta ir valstybę griovusiomis nomenklatūrinėmis sisteminėmis partijomis arba aukštas ir įtakingas pozicijas ir pareigas turėjusių tokių partijų narių.

NS šios nuostatos griežtai laikomasi – nei partijoje, nei rinkimų sąrašė nėra buvusių įtakingų kitų partijų ir Seimo narių. Tuo tarpu kitos tariamai „antisisteminės“ partijos arba įtakingi jų veikėjai yra aktyviai bendradarbiavę su sisteminėmis partijomis arba dalyvavę jų veikloje, kai kurios iš šių partijų iš esmės yra perėjūnų ir perbėgėlių iš nomenklatūrinių partijų sambūriai.

Antisisteminė partija privalo turėti iš tiesų alternatyvią Lietuvos raidos viziją ir jos įgyvendinimo politinę programą, kurią būtų galima priešpatastyti „globalios Lietuvos“ vizija grindžiamai „Pažangos strategijai 2030“. Tokiai alternatyvai suformuluoti būtina turėti reikiamas intelektualines pajėgas. Kaip parodė rinkimų debatai, jas turi tik NS, kurio kandidatai įstengė lygiavertiškai diskutuoti su sisteminių partijų kandidatais ir juos net pranokti.

Tik antisisteminė sąjūdinio tipo gyva ir veikli partija gali vykdyti visavertę rinkimų kampaniją. Sąjūdžio jėgos ir sėkmės šaltinis prieš trisdešimt metų buvo, įvardijant

A. Rupšytės žodžiais, „juodadarbių tinklas“ – gausus būrys veiklių judėjimo dalyvių.

Būtent jie sunkiu kasdieniu agitavimo darbu nukalė Kovo 11-osios Aktą. Tokių veiklių žmonių tinklą turi tik NS – visoje Lietuvoje dirbo gausios ir stiprios talkininkų grupės.

Dalyvauti rinkimuose tik pasirodant oficialiose debatų laidose, anonimiškai siunčiant rinkiminę medžiagą paštu arba skleidžiant žinių virtualioje erdvėje kitais būdais yra beviltiškos pastangos. Būtina tiesiogiai bendrauti su piliečiais – „antisisteminės“ partijos šito daryti neįstengia, nes neturi pakankamo skaičiaus veiklių narių ir rėmėjų.

Norinti įgyti piliečių pagarbą ir pasitikėjimą antisisteminė partija negali dėl vienadienės naudos sudarinėti konjunktūrinių ir ciniškų sandorių ar koalicijų su nomenklatūriniais politikais arba sisteminėmis politinėmis jėgomis.

Lygiai taip pat pretenduojantiems į antisisteminų politikų statusą veikėjams nedera nuolatos kaitalioti savo pažiūrų, programinių nuostatų ir politinio proceso dalyvių, reiškinių ir konkrečių įvykių vertinimų. Visų tariamai antisisteminų partijų ir politikų skiriamasis bruožas – konjunktūriniai sandoriai ir trumpalaikių pragmatinių interesų sąlygoti pažiūrų kaitaliojimai yra neatskiriama jų veiklos dalis ir vertinami kaip su antisisteminės politikos siekais suderinamas ir pateisinamas elgesys.

Atsirado antisisteminė politinė jėga

Svarbiausias tik ką pasibaigusius rinkimų rezultatas yra tas, kad į politinę ir rinkimų areną išėjus NS, šalyje atsirado jokių galių centrų nevaldoma antisisteminė politinė jėga. **Pirmą kartą susiformavo ne žodinė-retorinė, o reali ir veiksminga opozicija nomenklatūriniam-oligarchiniams režimui.** Tai reiškia, kad baigėsi Lietuvos politinio gyvenimo tarpsnis, kai antisisteminėmis besivadinančių politinių jėgų lauke veikė tik butaforinės ir bejėgės, visiškai valdžios ir specialiųjų tarnybų kontroliuojamos ir manipuluojamos „sistemiškai antisisteminės“ partijos.

Šios valdomos tariamai antisisteminės partijos ketvirtį amžiaus diskreditavo pačią opozicinės politikos idėją ir stabdė natūralią Lietuvos politinės ir partinės sistemos raidą. Jų sankloda, ištikus dešimtmečius vaidinti vienijimo spektakliai su „apskritais stalais“, imituojamomis lyderių „derybomis“ nueina į praeitį.

Visiškai klaidinga manyti, kad pagrindinis antisisteminų politinių jėgų stovyklos uždavinys prieš rinkimus buvo susivienyti ir pagaliau įgyvendinti tikslą koaliciniu sąrašu įveikti Seimo rinkimų barjerą.

Tikrasis tikslas, kurio siekė ir toliau sieks NS buvo išgryninti antisisteminės politikos lauką ir nubrėžti aišką skirtį tarp egzistuojančiai nomenklatūrinei partinei sistemai priklausančių tariamai antisisteminų partijų ir NS – vienintelės sąjūdinės ir iš tiesų antisisteminės Lietuvos politinės jėgos.

Šis tikslas pasiektas. Atsivėrė nauji ir kur kas platesni ir šviesesni antisisteminės politikos horizontai. O su jais gimė ir viltis, kad pagaliau pavyko ištrūkti iš į beviltišką sąstingį ir aklavietę Lietuvos politinį gyvenimą įstūmusio valdomos ir imituojamos tariamai antisisteminės politikos užburto rato.

<http://www.propatria.lt/2020/10/vytautas-radzvilas-apie-> *** [valdoma-ir.html](#)

NS pozicija

Susikompromitavę valstybės tarnautojai turi būti šalinami, jiems neturi būti leidžiama toliau dirbti valstybės tarnyboje

„Nacionalinis susivienijimas“ reikalauja Seimo rudens metu nesvarstyti Daugiabučių namų bendrojo naudojimo objektų valdymo įstatymo projekto. Šis projektas griaušančių Lietuvos butų ūkį ir turi akivaizdžius korupcinius požymius.

Tokiu pareiškimu ši partija 2020 m. rugsėjo 23 d. kreipėsi į Seimo Aplinkos apsaugos komitetą, Seimo frakcijas ir Aplinkos ministeriją.

Pareiškime sakoma, kad šį įstatymo projektą pernai inicijavo Seimo nariai Lauras Stacevičius ir Kęstutis Mažeika. Šio įstatymo iniciatorius L. Stacevičius, palaikomas Aplinkos ministerijos valdininkų, tikino visuomenę, kad naujasis teisės aktas skatins gyventojus vienyti ir bendrijas ir bus žymiai geresnis nei šiuo metu galiojantis įstatymas.

Tačiau daugiabučių namų bendrijų pirmininkai ir piliečių organizacijos tam pasipriešino. Jos mano, kad nauju įstatymu siekiama atvirkštinių rezultatų – panaikinti daugiabučių namų valdymą jungtinių veiklos sutarčių pagrindu ir išardyti esančias bendrijas tam, kad sudarytų palankias sąlygas namų administratorių verslui.

Susirūpinusios neaiškiais galimai korupciniais iniciatorių kėslais į Seimą ir Aplinkos ministeriją kreipėsi visuomenininkų grupė. Žiniasklaidoje pasirodė publikacijos, skelbiančios, kad ministerija nusprendė sugriauti visą Lietuvos butų ūkį.

Kilus visuomenės pasipiktinimui pastaroji paskubomis įstatymo projektą atsiėmė. Tačiau gegužės mėnesį Aplinkos viceministras Marius Narmontas ir vėl pateikė tą patį, naują, tariamai patobulintą įstatymo projektą, kuriame buvo padaryti tik nežymūs pakeitimai.

Pilietinės organizacijos ir vėl kreipėsi į Seimą ir Aplinkos ministeriją, kaltindamos pastarąją sąmoningai ignoruojant STT ir visuomeninių organizacijų reikalavimą pašalinti iš Projekto korupcines ir diskriminacines nuostatas. Nurodė netgi konkrečias STT pastabas jame.

Pažymėjo, kad **įstatymu sudaromos itin palankios sąlygos daugiabučių namų administratorių verslui** – siekiama instituciškai silpninti daugiabučių namų savininkų bendrijas ir eliminuoti daugiabučių namų valdymą jungtinių veiklos sutarčių pagrindu, paliekant gyventojams vienintelę alternatyvą – pasirinkti tik daugiabučių namų administratorių paslaugas.

Jos reikalavo Seimą įstatymo projektą atmesti, kaip prieštaraujantį teisinio skaidrumo ir demokratijos principams. Kartu **reikalavo Aplinkos ministeriją nušalinti nuo tolesnio Daugiabučių namų bendrojo naudojimo objektų valdymo įstatymo projektų rengimo konkrečius šios ministerijos darbuotojus**, kaip asmenis galimai turinčius viešųjų ir privačių interesų konfliktą, keliančius visuomenei nepasitikėjimą.

Po kilusio triukšmo Seimas L. Stacevičiaus ir K. Mažeikos projektą padėjo į stalčių. Tačiau prieš pat rinkimus iš stalčiaus jis vėl buvo ištrauktas ir pateiktas Seimo rudens sesijai (šis klausimas įvardintas kaip Seimo narių ir Seimo frakcijų siūlomi teisės aktų projektai“, pažymėtas 46 numeriu).

„Nacionalinis susivienijimas“ **įsitikinimu, daugiabučio namo patalpų savininkai yra mažosios daugiabučio namo bendruomenės, jos narius saisto bendri namo interesai, todėl daugiabučių namų bendrijos yra sudėtinė Lietuvos gyventojų savivaldos dalis. Valstybė turėtų stiprinti šias bendruomenes ir skatinti žmonių savivaldą.** Bet šiuo metu daroma atvirkščiai – siekiama panaikinti veikiančias daugiabučių namų savininkų bendrijas, siaurinant savivaldą, suvaržant ir slopinant žmonių iniciatyvas, kūrybiškumą bei motyvaciją rūpintis bendruoju geriu.

Kadangi pagrindiniu savo programos tikslu laiko pavojingo masto šalies nacionaliniam saugumui įgijusį Lietuvos visuomenės išvalstybinimo proceso stabdymą, „Nacionalinis susivienijimas“ skelbia, kad sieks stiprinti piliečių savivaldą ir kovoti su korupcija valstybės institucijose – pirmiausia sieks atšaukti korupcinius įstatymus ir patraukti atsakomybėn jų iniciatorius.

„Susikompromitavę valstybės tarnautojai turi būti šalinami iš valstybės tarnybos ir nebegalėtų toliau joje dirbti. Tai liečia ir Daugiabučių namų bendrojo naudojimo objektų valdymo įstatymo projekto rengėjus bei šio projekto talkininkus.

Visą pareiškimo tekstą skaitykite: <https://www.pozicija.org/susikompromitave-valstybes-tarnautojai-turi-buti-salinami-jiems-neturi-buti-leidziama-toliau-dirbti-valstybes-tarnyboje/>

Vytautas Sinica. Mintys po rinkimų

Kol į parlamentą patekusios partijos sudarinės ideologiškai protu nesuvokiamas koalicijas, mums bus apie ką pagalvoti prieš tęsiant veiklą naujomis pajėgomis...

Leidęs susigulėti mintims po rinkimų, noriu nuoširdžiausiai padėkoti visiems, prisidėjusiems prie mano asmeninės ir Nacionalinio susivienijimo kampanijos bei visiems palaikiusiems mus rinkimų metu. Ačiū jums!

Per pastaruosius porą mėnesių atradau gausų būrį žmonių, aistringai tikinčių tomis pačiomis idėjomis ar kartais tiesiog manimi ir nusiteikusių paaukoti savo laiką, jėgas ir širdis. Šių žmonių pastangos ir gebėjimai leido solidžiai atrodyti tiek virtualioje, tiek gyvoje kampanijoje. Paskutinėmis dienomis prieš rinkimus per daug optimistiškai nuteikė banga mano aplinkoje patikėjusių šiuo reikalu, nors anksčiau skeptiškų buvusių žmonių. Jaučiu didelį džiaugsmą dėl kiekvieno iš jų.

Nėra ko slėpti, rezultatas nuvyllė. Visiems, kas klausdavo, prieš rinkimus sakiau, kad normalus rezultatas būtų toks, kaip pernai Europos Parlamento rinkimuose ar bent kiek didesnis. To nepavyko padaryti. Logiška kam nepavykus ieškoti priežasčių. Įprasti spėjimai: galbūt darėme per mažai? gal kandidatai buvo per silpni? gal reikėjo kalbėti visišką populizmą (kažkas siūlė)? Tačiau turėjome puikių kandidatų, kurie padarė viską, apėjo savo apygardas, ko išvis nesivargino daryti parlamentinių partijų kandidatai. Jie mokėjo bendrauti su žmonėmis, protingai debatuoti. Nepaisant to, jų rezultatai nesiekė parlamentinių partijų kandidatų. Nors smulkių klaidų padaryta, jos negalėjo niekaip esmingai pakeisti rezultatų. Todėl niekam (net sau!) neturiu esminių priekaištų, kuriais galėčiau aiškinti rezultatą.

Vienintelė bent man akivaizdi tendencija, jog šiuose

rinkimuose, visiškai kitaip nei Europos Parlamento ar net Prezidento, absoliuti dauguma žmonių balsuoja išimtinai strategiškai ir dargi „prieš“ – jie nori išvengti arba Karbauskio, arba Landsbergio valdžios ir pagal tai renkasi stipriausią galintį nuo to apsaugoti. Mažai partijai čia nelieka vietos. Toks strategavimas nepalieka vietos mažai partijai Seimo rinkimuose, kol ši neįrodo (ar tiksliau neatrodo) galinti pati kažką lemti koalicijos formavime.

Beviltiškiausi ar išvis rinkėjų nematyti kandidatai vienmandatėse rinko daug, jeigu atstovavo stipriomis laikomas partijas. Atitinkamai visos išrinktos partijos yra senos, išbandytos, keiktos ir atleidimą gavusios partijos (vienintelė išimtis – Laisvės partija, konservatyvioje visuomenėje radusi inovatyvų kelią mobilizuoti maksimalų palaikymą protestui prieš bet kokius draudimus, nepriklausomai nuo pažiūrų). **Nepriklausomai nuo to, ar balsavo už valdančius, ar už opoziciją, bendresne prasme lietuviai rinkosi stabilumą.**

Todėl, viena vertus, ramu, jog negalėjome pasirodyti ženkliai geriau be kelis kartus didesnio biudžeto ir milžiniško matomumo medijose (ko negalėjo būti). Kita vertus, nėra greito ir aiškaus recepto šiam iššūkiui įveikti. Kol į parlamentą patekusios partijos sudarinės ideologiškai protu nesuvokiamas koalicijas, mums bus apie ką pagalvoti prieš tęsiant veiklą naujomis pajėgomis.

Maloniai stebiuosi, jog dauguma (tiesą sakant, visi) man palaikymą iki rinkimų reiškę žmonės, jį reiškia ir po rinkimų, o rezultatus laiko logiškais ir net pozityviais. Kaip teisingai parašė Tomas Viluckas, Nacionalinis susivienijimas tokiuose objektyviai mažiesiems nepalankiuose rinkimuose pirmu bandymu perkopęs du procentus aiškiai parodė, kad dešinėje yra vienintelė auganti ateities partija (2 proc, Seimo rinkimuose yra akivaizdžiai daugiau nei 3 proc. EP rinkimuose), o **kiti projektai dešinėje aiškiai parodė, kad yra viduje mirę (tiksliai frazė jau mano).** Atsiranda viltis, jog mažės susiskaldymo ir daugės realaus tikrovės supratimo, tuo pačiu ir taip trokštamos vienybės. O jeigu ir ne, kryptis užduota ir nesiruošiamo nei nuleisti rankų, nei skirstytis. Atnaujinsime jėgas ir judėsime toliau.

Dar kartą ačiū visiems, rašiusiems padėkas, kad pagaliau turi, už ką balsuoti be sąžinės kompromisų. Tai iš tiesų nuostabus jausmas. Pirmiausiai savo pačių dėka ir galėjote jį patirti, net jeigu tai šįkart nesibaigė pergale.

<http://www.tiesos.lt/index.php/tinklarastis/straipsnis/vytautas-sinica.mintys-po-rinkimu>

Baigiantis kadencijai Seime mėginama „prakišti“ abejotiną Kultūros politikos pagrindų įstatymo projektą

Šiandieninė Lietuvos kultūros politika labiau primena vienadienių performansų ir fejerverkų organizavimą, nei sistemingą šalies kultūros politikos plėtrą pagal aiškius ateities nacionalinės kultūros vystymo prioritetus.

Tokia kategorišką nuomonę 2020 m. spalio 6 d. išreiškė didelė Lietuvos inteligentijos dalis, priklausanti Nacionaliniam Susivienijimui, reikalaujama Seimą atmesti ydingą Lietuvos kultūros politikos pagrindų įstatymo projektą, kaip prieštaraujantį šalies nacionaliniams interesams.

Tai akivaizdus kontrkultūros skleidimo, platinimo, unifikavimo, banalizavimo ir proletarizavimo (populiarizavimo) politikos projektas, kuriuos siekiama silpninti Lietuvos nacionalinę kultūrą, destruktiviai veikti piliečių nacionalinę savimonę, remti ne fundamentalias Lietuvos piliečių teises į lietuvių kalbos ir nacionalinės kultūros išsaugojimą, o susilpninti jos apsaugą, eliminuojant iš mūsų gyvenimo per amžius sukurtas vertybes ir tapatybę – lietuvių kalbą, kilmę, šalies istoriją ir kt.,- skelbiama šiandien pareikštame reikalavime, kuris adresuotas Seimo Kultūros komitetui, Seimo frakcijoms, Kultūros ministerijai ir Lietuvos Respublikos Prezidentui

Jame sakoma, kad Lietuvos užsienio, gynybos ir saugumo politika susiduria su netradiciniais iššūkiais. Didesnė integracija ir federalizacija vykdoma kartu su radikalia šalių ištautinimo ir išvalstybinimo programa, beatodairiškai griaujančią jų dvasinį paveldą, kultūrinę tradicijas ir moralines normas, prigimtinę šeimą ir – pasitelkus sąmoningai skatinamą gausią imigraciją bei multikultūrizmą – tautų Europą keičia daugiakultūre Europos tauta. Dėl to į Lietuvos mokyklas yra brukama ir prigimtinį vaiko vystymąsi žalojanti genderinė edukacija, priešinga dorinio ugdymo nuostatai.

Šių iššūkių akivaizdoje valstybė privalo saugoti ir puoselėti savitą kultūrą, atsisakydama „globalios Lietuvos“ strategijos, susigrąžindama atsakomybę už Lietuvos kultūros plėtrą, kuri buvo užvaldyta valstybės vardu veikiančių grupių, kultūrą vertinančių ne kaip žmogaus ir tautos buvimo pasaulyje atributą, o tik kaip vartojimo prekę.

Reikalavime teigiama, kad būsimajame įstatyme nėra jokių esminių kultūros politikos uždavinių – nei, valstybės dorove suinteresuotų judėjimų telkimo, pagarbos savo kultūros tradicijoms ugdymo, visuomenės įtraukimo į kultūros plėtrą, pilietinę patriotinę, kraštotyros ir paveldo apsaugos veiklą, nei rūpesčio, kad būtų priimti įstatymai, draudžiantys žeminti žmogaus garbę ir orumą, niekinti sakralines vietas ir kt.

Jame nėra aktyvaus valstybės vaidmens formuojant kultūros politiką. Nėra apibrėžtos „paveldo“, „kultūros paveldo“, „paveldo apsaugos“ sąvokos. **Netgi neminima, kad Lietuvos kultūra ir jos unikalios regioninės kultūros erdvės yra pasaulio kultūros dalis.**

Nors Lietuvą alina neregėto masto Lietuvos gyventojų emigracija, o tuštėjantys kaimai liudija, jog prarandame savo tapatumą ir kultūrinį savitumą, įstatymo projektas neatspindi regioninės kultūros politikos. Jame vis labiau **siauriamos kultūros sąvokos, į kultūros apibrėžtį neįtraukiamas švietimas, mokslas, teisė, religija ir politika.**

Tačiau svarbiausia, būsimasis įstatymas **nedeklaruoja net minimalių valstybės pastangų valstybinėse įstaigose dirbančių ir aukštąjį išsilavinimą turinčių kultūros darbuotojų minimaliam atlyginimui didinti, jų konkurencingumui Lietuvos darbo rinkoje sąlygoms užtikrinti.**

Neatsižvelgta ir į šalies nacionalinio saugumo reikalavimus, nors **Nacionalinio saugumo pagrindų įstatymas nustato**, kad pagrindiniai nacionalinio saugumo objektai yra tautos puoselėjamos vertybės, aplinka ir kultūros paveldas. Minėtas įstatymas **įpareigoja valstybę išsaugoti ir puoselėti nacionalinės kultūros tapatumą, apsaugoti kultūros raidą nuo griaujančio antihumanistinio poveikio, užtikrinti lietuvių tautos ilgalaikių gyvybinių interesų apsaugą saugodama Lietuvos teritorijos vientisumą, kalbą, etninę kultūrą, kultūros savitumą ir papročius, kultūros paveldą ir puoselėdama tradicinę šeimą. Viso to būsimajame įstatyme nėra.** Tai reiškia, kad Projektą parengusi Kultūros ministerija ir jį Seimui pateikusi Vyriausybė neatsakingai ir aplaidžiai vertina nacionalinės kultūros svarbą šalies nacionaliniam saugumui.

Pilietinės organizacijos atskleidusios šio projekto trūkumus bandė jį papildyti esminėmis nuostatomis. Siūlė nustatyti aiškius kultūros politikos ir jos sričių prioritetus jų pasiekimo būdus, nustatyti kultūros politikos vystymosi gaires lietuvių tautos tapatybei išsaugoti, numatyti tikslus, uždavinius ir priemones kultūros paveldui saugoti, etninių tradicijų tęstinumui ir bendruomenių dalyvavimui kultūroje užtikrinti. **Tačiau į tai neatsižvelgta.**

Visuomenė sunerimusi, kad baigiantis Seimo kadencijai šį įstatymo projektą bus mėginama „prakišti“ tarp kitų

abejotinų teisės aktų, kurių priėmimu yra suinteresuoti atskiri asmenys arba siaurų interesų visuomenės grupės, nes kadencijos pabaigoje jis buvo įtrauktas į rudens sesijos darbotvarkę.

Nacionalinio susivienijimo įsitikinimu, įstatymo projektas turi būti grąžintas Vyriausybei, o jį svarstyti turi naujai išrinktas Seimas, kuris, tikėtina, iš pagrindų įvertins esamą Lietuvos nacionalinės kultūros būklę ir **imsis radikalių priemonių prieš globalizmo ir multikultūrizmo ideologijos šalyje įsigalėjimą, kultūros tradicijų ir moralinių normų griovimą.**

Visas reikalavimo tekstas:

<https://www.pozicija.org/baigiantis-kadencijai-seime-meginama-prakisti-abejotina-kulturos-politikos-pagrindu-istatymo-projekta/>

Algimantas Rusteika: Žmonės sugriš į Lietuvą tada, kai Lietuva sugriš į žmones

Amžinai viskuo patenkinti ir aršiai pikti ant nepatenkintųjų, nes bijo, kad kas neatimtų gyvenimo grobio...

Jei prieš tris dešimtmečius būtų pasakę, jog savųjų valdžia paniekins valstybės gynėjų atminimą — argi kas būtų patikėjęs? Jei kas būtų pasakęs, kad atgavę laisvę pradėsime susinaikinimą, džiaugsimės prarasdami savastį, imsime niekinti savus ir garbinsime svetimuosius, kad išsilakstysim patys — tokį būtų vežę patikrinti. Kokiais tapome?

Vienas kraštutinis — **viskuo nepatenkintieji, amžinai nuskriausti, kuriems visas pasaulis skolingas ir viską turi duoti.** O jie tik ims ir toliau liks nepatenkintais, kad per mažai, ne tą ir ne taip davė. Jiems visas gyvenimas — didelė ir neišsprendžiama problema, dėl kurios kalti visi kiti. Nors patys nepakrutins užpakalio, kad nors ką nors padarytų.

Tai pašalpų gavėjai — kalbu ne apie pinigines išmokas, o apie susikurtą pasaulio vaizdelį, jei kam neaišku. Neapkenčia valdžios, bet ką nors gera nuveikti bijo ir nesugeba. **Šiaip maištingi bailiai, tačiau valstybės krizių ir suiručių metu tampa revoliucingiausiu sluoksniu.** Eina plėšti parduotuvių, griauti paminklų, deginti rūmų ir prisigėrę begalinėmis eilėmis šalia užspardytų ponų prievartauja turtingas ponias.

Kitas kraštutinis — viskuo patenkintieji. Amžinai teisūs, kuriems dėl ne nuo jų priklausančių aplinkybių, ne visada švaraus tėtukų ir mamyčių įdirbio ar šiaip atsitiktinai pasisekė. Arba užsidirbo užpakaliais ir priekiais, apgavystėmis ar viešaisiais pirkimais. Tokie nuoširdžiai įsivaizduoja, kad savo protu, talentais ir doru darbu susikūrė tai, ką netyčia turi, nors giliai širdy ir suvokia, kad taip nėra.

Šitie amžinai viskuo patenkinti ir aršiai pikti ant nepatenkintųjų, nes bijo, kad kas neatimtų gyvenimo grobio. Nei valstybės ar visuomenės problemų, nei žmonių tragedijų nemato, o jei pastebi — kaltina tuos, kurie kenčia. Ir taip pat nepakrutins užpakalio, kad ką nors pakeistų. Valdžios nemyli, bijo ir visada ją gina, kad tik savo komfortui nepakenktų, o valdžia juos taip pat myli, nes jai reikia kuo daugiau patenkintųjų.

Ir tie, ir kiti yra mažumos. Viduryje — dauguma, kuri

sunkiai dirba ir nieko dėl nieko nekaltina. Šie žmonės patenkinti tuo, ką turi ir kas yra, nes kito gyvenimo nebus. Brangina kiekvieną dieną, kuri jiems dovanota. Turi problemų ir jas sprendžia, kaip sugeba. Jie sukuria viską, kas yra ir moka mylėti ir atleisti. Akys jų gyvos, dažnai nušvinta ir nėra jose melo.

Tačiau jų nepastebi nei vieni, nei kiti. Nei žiniasklaida, nei televizijų vamzdžiai, nei politikai. Niekam jų nereikia, niekam neįdomūs ir niekam nerūpi, nors jie ir yra tikrasis gyvenimas. Jiems kartais atrodo, kad yra nematomi žmonės už tikrovės ribos, kitoje veidrodžių pusėje. Tarsi gyventų Marse.

Kraštutinumai — vidutinybių privelegija. Viešajame vidutinybių pasaulyje normalus žmogus taip pat tokiu pasijunta, o **vidutinybės tampa reikšmingomis. Joms skirta viskas — reklama, propaganda, pokalbių šou, panoramos ir protinguolių komentarai.** Dalelė vidutinybės yra kiekviename ir per tai esi pažeidžiamas, todėl taip lengva, gera pasiduoti susiliejus su biomase.

Jie labai bijo būti atpažintais ir yra vieningi. Jeigu tikro, nesumeluoto žmogaus šiame pasaulyje nebūtų, jį reiktų sugalvoti. Bet kai tik toks atėjo ir prabilo — mikliai prikalėm prie kryžiaus. Nes kitaip kas gi būtų dėl visko kaltas ir visiems skolingas? Ko neapkęstų, bijotų ir patenkintieji, ir nepatenkintieji? Kas sukurtų viską, ką ir tie, ir kiti visaip pasiima?

Dažnai pagalvojam, kad kitaip jau niekada nebegali būti. Bet visos išsigimę valdžios pradeda žlugti po pirmosios silpnumo akimirkos, kada paaiškėja, jog nebesugeba kontroliuoti padėties ir savo netiesos, žmonių ir viešumos. Kiekvienas karininkas žino, ką reiškia prarasti iniciatyvą — tada esi tik reaguojantis į kito kuriamą situaciją pralaimėtojas.

Laimėjimai ateina kai laimima savo širdyje, tada tikėjimą papildo pasitikėjimas, sutvirtėja viltis ir tikrieji atsitiesia. **Net maža pergalė gali įjungti ryžtą nepasiduoti, kuris nulemia viską. Mūsų tikslus, siekius ir įvykius nulems gyvas gyvųjų procesas.** O jei neprasidės — nenusiminkit, vis tiek kada nors savaime prasidės. Tik tada gali būti per vėlu.

<https://kaunoforumas.com/2020/08/07/algimantas-rusteika-zmones-sugris-i-lietuva-tada-kai-lietuva-sugris-i-zmones/>

NS pozicija

Nacionalinio susivienijimo pranešimas visuomenei ir Lietuvos kultūros tarybai dėl Petro Cvirkos paminklo Vilniuje

2020 m. rugpjūčio 24 d.

Visuomenę šokiravo informacija apie tai, kad Lietuvos kultūros taryba (LKT) skyrė 42 tūkstančius eurų diskusijoms, kuriomis neva siekiama išsiaiškinti, kaip derėtų elgtis su Petro Cvirkos paminklu to paties pavadinimo aikštėje, Vilniuje.

Viena vertus tokias diskusijas prieš metus jau yra surengusi Rašytojų sąjunga ir be jokio atlygio, todėl 42 tūkstančių eurų suma akivaizdžiai skirta ne diskusijoms, o šių lėšų pasisavinimui per Mažąją bendriją „Studio Space/Time“. Kita vertus, tariamomis diskusijomis **LKT siekia primesti visuomenei mintį, neva minėtas paminklas buvo pastatytas Petriui Cvirkai ne kaip politikui, o kaip rašytojui,** neva šio asmens padaryti nusikaltimai Lietuvai, jos valstybingumui ir žmonėms niekuo nesuję su jam pastatytu paminklu P.Cvirkos skvere, Vilniuje.

Apgailėtina, kad valstybės vadovai, viešai suabejoję P.Cvirkos paminklui surengtų diskusijų įkainiais, nutylėjo esminį faktą, kad 2019 metais Vilniaus m. savivaldybės tarybos istorinės atminties komisijos prašymu Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centras (LGGRTC) parengė ir pateikė išsamią 14 puslapių ekspertinę išvadą dėl P.Cvirkos gyvenimo ir jo veiklos vertinimo.

Išvadoje nurodyta, kad **P.Cvirka buvo aktyvus okupacinės valdžios organizuoto rinkimų farso aktyvistas, Lietuvos komunistų partijos (LKP) narys, aukščiausio rango okupacinės valdžios pareigūnas.** Joje konstatuota, kad okupuotoje Lietuvoje paleidus Lietuvos Respublikos Seimą, buvo renkamas naujas marionetinis Liaudies seimas. Pasirengimas rinkimams ir patys rinkimai visose trijose okupuotose Baltijos šalyse vyko sinchroniškai ir juos koordinavo Maskva. Šie fiktyvūs rinkimai turėjo legalizuoti okupacinės valdžios sudarytą ir nuo jos visiškai priklausomą instituciją Lietuvos

aneksijai įforminti. Rinkimuose P. Cvirka dalyvavo kaip oponentų neturintis kandidatas į Liaudies Seimą, jis rašė propagandinius Raudonąją armiją ir pačius rinkimus šlovinančius straipsnius. Alytaus rinkiminėje apygardoje P.Cvirka buvo išrinktas marionetinio Liaudies Seimo deputatu. 1940 m. liepą P. Cvirka įstojo į LKP, įgydamas dvigubas-aukščiausias administracinės ir politinės šalies valdymo galias. Ši okupantų administracija dėjo parašus ant sąrašų tų asmenų, kurie turėjo būti ištremti. Dalis ištremtųjų į Lietuvą taip ir nebegrižo.

LGGRTC išvadoje nurodoma, kad marionetinio Liaudies seimo atstovai - prezidiumo pirmininkas Liudas Adomuskas, LKP laikraščių leidėjas ir redaktorius Mečys Gedvilas, LKP narys Juozas Grigaliavičius ir du šio Seimo prezidiumo sekretoriai - Petras Cvirka ir Antanas Venclova (rašytojo Tomo Venclovos tėvas), pasirašė keturias Lietuvos valstybingumą „*de jure*“ panaikinančias Liaudies seimo deklaracijas. Dvi jų skelbė naikinančios privačią žemės nuosavybę, privatų bankų ir pramonės valdymą, kitos dvi pakeitė valstybės santvarką ir paskelbė Lietuvos įstojimą į Sovietų Socialistinių Respublikų Sąjungos sąstatą. Tokiu būdu šie Liaudies seimo atstovai, „savo valia“ pasiprašę priimti Lietuvą į SSSR, nutiesė teisinį kelią penkiasdešimt metų trukusiai

Sovietų okupacijai.

LGGRTC ekspertinėje išvadoje nurodoma, kad **kolaborantas - tai „okupantų talkininkas, tėvynės išdavikas, okupuotos valstybės centrinės ir vietinės valdžios (administracijos) pareigūnas, valdininkas ar tarnautojas, vykdamas okupacinės valdžios nurodymus (politiką) ir prievarta verčiantis savo piliečius (tėvynainius) paklusti okupantų valdžiai“** (Dr. Vytautas Tininis). Išvadoje vadovautasi ir amerikiečių istoriko bei sovietologo Dr. Aleksanderio J. Motylo apibrėžimu, jog „kolaboravimas yra sąmoninga, reikšminga ir savanoriška pagalba okupanto tikslams“.

LGGRTC nustatė, kad **P. Cvirka buvo įgaliotos komisijos, galutinai įforminusios Lietuvos aneksiją narys. Būtent ši komisija vyko į Maskvą „parvežti Stalino saulės“** – t. y. priimti Lietuvą į SSSR. Išvados nurodoma, kad tiek minėtos deklaracijos, tiek pačios komisijos veikla buvo neteisėtos Lietuvos konstitucijos ir tarptautinės teisės pagrindu, primestos Lietuvai okupacinės valdžios, buvo nelegalios, neteisėtos ir neišreiškė lietuvių tautos valios.

LGGRTC nustatė, kad **P. Cvirka tapo Sovietų Lietuvos Rašytojų sąjungos pirmininku, buvo renkamas LSSR Aukščiausiosios Tarybos deputatu**, taigi savo politinėje-visuomeninėje veikloje aktyviai kolaboravo su okupacinės sovietinės valdžios struktūromis. **Jis Lietuvos okupaciją įvardijo kaip „išvadavimą“**, vadovaudamas Rašytojų sąjungai šalino iš jos **kolegas už antisovietines pažiūras, perduodavo informaciją okupantų saugumui**, iki pat mirties žavėjosi sovietų valdžia ir, pagal užimamas pareigas, vertė taip elgtis kitus.

Nacionalinis susivienijimas atkreipia dėmesį, kad 1997 m. birželio 5 d įstatyme (preambulėje) Lietuvos Respublikos Seimas konstatavo, jog nuo 1940 m. birželio 15 d. iki 1990 m. kovo 11 d. Lietuva buvo okupuota, o primesti okupaciniai režimai neteisėti. **Todėl diskusijų ypač valstybės finansuojamomis lėšomis šia tema vykti nebegali.**

Nacionalinis susivienijimas neabejoja, kad **Lietuvos kultūros taryba (Daina Urbanavičienė, Vytautas Anušis, Ema Silvija Bojadžian, Elzė Gudavičiūtė, Virginijus Kinčinitis, Agnė Narušytė, Rolandas Palekas, Radvilė Racėnaitė, Skaidra Trilupaitytė, Dainius Vaitiekūnas) padarė politinę ir moralinę klaidą organizuodami tariamas diskusijas dėl paminklo P.Cvirkai likimo.** Tačiau klaida negali būti laikomas LKT sprendimas skirti šiai „diskusijai“ neproporcingai dideles lėšas, kai jų taip stinga kultūros darbuotojų atlyginimams. Šios lėšos neturi nieko bendro su minėtos diskusijos tikslais, o aplinkybę, kad 42 tūkst. eurų sumą „laimėjo“ mažoji bendrija „Studio Space/Time“, kuri negyvuoja nė metų (įsteigta 2019-09-09) ir kurioje dirba tik vienas asmuo (Povilas Marozas), turėtų aiškintis šalies Specialiųjų tyrimų tarnyba.

Nacionalinis susivienijimas ragina Lietuvos kultūros tarybą nedelsiant atšaukti minėtas diskusijas ir skirti lėšas svarbesniems kultūros tikslams.

Raginame Lietuvos valstybės vadovus vengti politinių reveransų valstybės istorinės praeities neišmanėliams arba okupacinio režimo šlovintojams, gerbti Lietuvos genocido aukų (partizaninio pasipriešinimo dalyvių) atminimą, netoleruoti ir nepuoselėti paminklų statymo ar išsaugojimo asmenims, atsakingiems už sovietų okupacijos atneštas Lietuvos žmonių kančias.

Visas reikalavimo tekstas:

<https://susivienijimas.lt/straipsniai/nacionalinis-susivienijimas-kaltina-lietuvos-kulturos-taryba-lesu-svaistymu/>

Almantas Stankūnas. Globalizmo sukeltų problemų Europos federacijos kūrimas neišspręs

Tai būtų labai dramatiška pasekmė mažesnėms Vidurio Europos valstybėms kaip Lietuva...

Autorius yra verslo konsultantas, Nacionalinio susivienijimo valdybos narys

Laisvas prekių, paslaugų, kapitalo ir darbo jėgos judėjimas kuo didesnėje pasaulio dalyje pristatomas kaip gėris, iš kurio laimi visi žmonės. Tačiau puikiai žinoma, kad iš tokių globalizacijos procesų dalis laimi, o dalis pralaimi. **Globalizacija yra naudingiausia šalių turtingiausiems asmenims** ir tarptautinėms

korporacijoms, nes leidžia atsivežti pigesnių darbininkų iš užsienio ar pačius verslus iškelti į pigesnio darbo ir mažesnių mokesčių šalis. Tai didina jų pelnus ir padeda išvengti sąžiningų mokesčių.

Verslininkai žino, kaip svarbu pasiekti kritinį verslo dydį, kai susijusių įmonių mokesčiams paslėpti kitose šalyse steigimas atsiperka taikant taip vadinamas „dvigubo olandiško sumuštinio“ ar kitas mokesčių vengimo schemas. Verslui augant, santykinis mokamų mokesčių dydis vis mažėja. Tuo tarpu **mažos ir vidutinės įmonės**, kurios yra kiekvienos valstybės ir jos regionų gyvybingumo, aktyvumo ir pilietiškumo pagrindas, **turi prisiimti vis didesnę mokesčinę naštą.** Šią naštą jiems didina lėšų žmonių reikmėms vis stokojantys politikai. Vienas iš ryškiausių tokios valstybės žlugdančios politikos pavyzdžių yra neomarksistų valdoma Ispanija. Jos ekonomiką neseniai ES Vadovų Taryboje vykusiose derybose dėl ekonomikos gaivinimo lėšų dalybų Austrijos ministras pirmininkas pavadino tiesiog žlugusia.

Šiandien Lietuvoje nebeįmanoma neigti, kad **globalizmas sudarė sąlygas slėpti mokesčius užsienyje** ir pražūtingų mažėjančio mokesčių surinkimo pasekmių. Didėja turtinė nelygybė ir dramatiškai auga lėšų stygius socialinėms reikmėms. Mums ypač aktualu tai, kad jau ankstesnės sudėties Europos Komisija kėlė klausimą dėl sankcijų prieš taip vadinamus mokesčių rojus visame pasaulyje. ES veikiančioms įmonėms norėta apsunkti

mokesčių vengimą. Europos Komisijos įkarštis greitai atvėso, kai paaiškėjo, **kad sankcijų tektų imtis ir prieš dalį tokių įtakingų ES narių kaip Olandija, Liuksemburgas ir keletą kitų.**

Dabar Europos Komisija vėl nori grįžti prie šios problemos. Iš esmės tai sveikintina, bet kyla klausimas, kokios priemonės bus pasitelktos. Vienas kelias būtų nustatyti ES ir Šengeno šalių viduje taikomi minimalūs galimi mokesčiai, kad įmonės ir jų savininkams neapsimokėtų kurti sudėtingų mokesčių vengimo schemų steigiant susijusias įmones kitose ES šalyse. Taip pat ES turėtų būti principinga su įmonėmis, vengiančiomis mokesčių per įmones mokesčių rojuose už ES ribų. Kitas kelias – pradėti brukti bendrų ES mokesčių ir didelio bendro biudžeto idėją, taip faktiškai verčiant ES federacine valstybe, kurios narėms liks tik savivaldybių vaidmuo. Jeigu Komisija apsiribos tik pirmuoju paketu ir gerbs valstybių suverenumą, puiku. Visų valstybių gyventojai pajustų realią tokių sprendimų naudą.

Tačiau **jeigu EK nutars eiti toliau ir bandys paversti ES į valstybių federaciją, neišvengiamai kils visuomenių (ypač Vakarų Europos šalių) pasipriešinimas ir į rusenancias exitų** (išstojimų iš ES) žarijas įvairiose valstybėse šliūkstelėta alyva gali sukelti jau neužgesinamą gaisrą visoje ES. Tai būtų labai dramatiška pasekmė mažesnėms Vidurio Europos valstybėms kaip Lietuva. Europa – jei pagaliau ryšis spręsti šį klausimą – privalo rinktis pirmąjį kelią. Ir Lietuvos atstovai turi labai aiškiai tai įvardyti.

2020 m. rugpjūčio 22

<http://www.propatria.lt/2020/08/almantas-stankunas-globalizmo-sukeltu.html>

NS pozicija

Nacionalinis susivienijimas kaltina F. Kukliansky antisemitinių ir antilietuviškų nuotaikų kurstymu

Liepos 22 d. Nacionalinis susivienijimas (NS) paskelbė kreipimąsi į Lietuvos visuomenę, o taip pat į Lietuvos Respublikos Prezidentą, Lietuvos Respublikos Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komitetą, Lietuvos Respublikos Valstybės saugumo departamentą ir Lietuvos Respublikos Užsienio reikalų ministrą „Dėl pavojaus Vilniaus žydų bendruomenės nariams“.

Šiuo kreipimusi NS siekia atkreipti dėmesį į susidariusią padėtį, kai Lietuvos piliečiai žydai patiria grasinimus susidoroti dėl jų išreikšto lojalumo Lietuvos valstybei ir pagarbai bendrai istorijai, drauge patyrus sovietų ir nacių okupantų persekiojimus. **Keturi Vilniaus žydų bendruomenės nariai** Chona Leibovičius, Vitalijaus Karakorskis, Dovydas Bluvšteinas bei Leo Levas Milneris **pareiškimu kreipėsi į prezidentą, Seimą, Vyriausybę bei Užsienio reikalų ministrą Liną Linkevičių, išreikšdami pasipiktinimą Fainos Kukliansky ir Endriu Beikerio veiksmais**, kai pastarieji asmenys po to, kai LR Seimas 2020-ųjų birželio 30-ąją paskelbė 2021-uosius partizano Juozo Lukšos-Daumanto metais, **pradėjo vykdyti propagandinę kampaniją, kuria bandė sumenkinti tiek partizano J. Lukšos-Daumanto atminimą, jį įvardindami kaip nacių kolaborantą, susijusį su žydų persekiojimu ir žudymu, tiek ir pačią Lietuvos Valstybę.**

Lietuvos žydų bendruomenės (LŽB) pirmininkės **F. Kukliansky ir pono E. Beikerio veiksniuose NS išvelgia bandymus kurstyti antisemitines ir tuo pat metu antilietuviškas nuotaikas mūsų valstybėje ir už jos ribų**, nuolat viešoje erdvėje eskaluojant tariamas grėsmes Lietuvos žydams ir jų bendruomenėms. Neabejojame, kad tokie veiksmai, jei net ir nėra inspiruoti Kremliaus, tai visiškai sutampa su jo informacinio karo metodais juodinti lietuvių antinacinio ir antisovietinio pasipriešinimo didvyrius, diskredituoti jų atstovaujамų organizacijų veiklą.

NS neatmeta prielaidos, kad tokie ar panašūs grasinimai gali būti pamėginti įgyvendinti vien tam, kad formaliai pasitvirtintų LŽB pirmininkės teiginiai apie tariamus pavojus žydams ir jų bendruomenėms Lietuvoje. **Toks scenarijus labai patogus tiek Kremlui, tiek Lietuvos Valstybės politinės padėties destabilizavimo siekiančioms politinėms ir visuomeninėms organizacijoms bei pavieniams asmenims Lietuvoje, kuriuos nustatyti yra Valstybės saugumo departamento pareiga.** Bet kuriuo atveju būtų nusikalstamas aplaidumas nematyti pastebimai augančios provokacijų grėsmės – tai būtų laikoma sąmoningu pritarimu šios grėsmės.

NS išreiškė viltį, kad Lietuvos Respublikos Prezidentas asmeniškai susidomės aptariama padėtimi ir pasirūpins Lietuvos Vilniaus žydų bendruomenės narių saugumu.

„Kviečiame visus geros valios piliečius nepasiduoti F. Kukliansky ir kitų jos bendraminčių provokacijoms, saugoti ir puoselėti gražius ir draugiškus santykius su Lietuvos tautinėmis mažumomis. **Priešiškos Lietuvos valstybei jėgos visada siekdavo sukiršinti Lietuvos gyvenančius žmones kalbos, tautybės ar turto pagrindu (sovietizmas).** Dabartiniu metu žmonės kiršinami ne vien kalbos, tautybės, bet ir lyties arba lytinės orientacijos pagrindu. **Liberalkomunistinis gaivalas priešina moteris su vyrais, tėvus su vaikais, mokinius su mokytojais, studentus su dėstytojais, stiprina rasinę ir religinę nesantaiką.** Didėjant grėsmėms Valstybei, didėja ir piliečių pareiga joms priešintis“, – rašoma NS pranešime spaudai.

NS ragina susitelkti, kad „vis atviriau ir įžūliau prieš Lietuvą veikiančios antivalstybiniai elementai nedrįstų net pagalvoti, jog jiems bus leidžiama nebaudžiamai šantažuoti ar skriausti mūsų bendrapiliečius žydus, totorius lenkus, rusus ir kitų tautybių žmones“.

Visas NS kreipimosi raštas pridedamas.

<http://alkas.lt/2020/07/23/nacionalinis-susivienijimas-kaltina-f-kukliansky-antisemitiniu-ir-antilietuvisku-nuotaiku-kurstymu/#more-443167>

Vytautas Radžvilas. „T. Venclovai nepriklausomybė nebuvo ir negali būti aukščiausia vertybė“

Įsijungdamas į viešas diskusijas dėl pokario partizanų judėjimo, praėjusių savaitę poetas ir sovietmečio disidentas (Lietuvos Helsinkio grupės steigėjas) Tomas Venclova pareiškė, kad „Sąžinė yra aukščiau už Nepriklausomybę“¹. Anot jo, Nepriklausomybė nėra aukščiausia vertybė, dėl kurios gali būti liejamas kraujas. Pokalbyje su portalo 15min.lt žurnalistė Gabija Strumylaite jis samprotavo, kad dabarties gyvenimas Lietuvoje nepalyginamai geresnis negu smetonmečiu, kad pokario partizaninis pasipriešinimas tapęs kultu, o kai kurie garbinami didvyriai, tokie kaip K. Škirpa ir J. Noreika, nenusipelnę pagarbos, kad jų vardais būtų vadinamos gatvės ir kabinoms memorialinės lentos.

Toks viešojo intelektualo pareiškimas apie Lietuvos nepriklausomybės kovas daugeliui buvo netikėtas ir keistai sutapo su Lietuvos žydų bendruomenės (LŽB) pirmininkės Fainos Kukliansky reikalavimu atšaukti Seimo sprendimą 2021-uosius paskelbti Juozo Lukšos-Daumanto metais bei V. Putino pareiškimu Rusijos Konstitucijos referendumo išvakarėse, kad Latvijos, Lietuvos ir Estijos prijungimas prie SSRS buvo įvykdytas taikiai, kontrakto pagrindu.

Šiuo metu pasaulyje vykstančių geopolitinių permainų kontekste suintensyvėjęs puolimas prieš Lietuvos laisvės kovų dalyvius, LŽB pirmininkės reikalavimai, nukreipti prieš juos, ir T. Venclovos išsakytos mintys minėtame interviu verčia įsigilinti į jų tikrąją prasmę.

Šia tema žurnalistas Vytautas Budnikas kalbasi su „Nacionalinio susivienijimo“ steigėju ir pirmininku profesorium Vytautu Radžvilu.

- Atmeskime išankstines nuostatas. T. Venclova sako, kad „Nepriklausomybė nėra pati aukščiausia vertybė“. Gal pagerbdami Tautos didvyrių atminimą mes kažką pražiūrėjome? Gal per didesnę laiko tarpą galėtume objektyviau ir kritiškiau pažvelgti į mūsų, ypač pokario, laisvės kovas?

Tomas Venclova. nuotr. alfa.lt

V.R. Objektyvumas. Jis priklauso nuo požiūrio ir nuostatų į problemą. Minėtame interviu T. Venclova sako, kad Lietuvos padėtis geresnė negu prieškarui. Ir ekonominiu požiūriu žymiai geriau, netgi žmonės, kurie vargsta arba save tokiais laiko šiuo metu, yra labiau pasiturintys negu smetonmečiu. Sako: „Pažiūrėkite, kiek turime automobilių, kaip apsirengę praeiviai. Kiek iš jų įsigiję naujausius išmaniuosius telefonus, važinėja atostogoms į Turkiją arba Kanarų salas. Nieko panašaus smetonmečiu nematėme“.

Niekas ir nesiginčija. Nepriklausomybė atvėrė žmonėms neregėtas galimybes. Bet į pastarųjų 30 metų pasiekimus reikia žvelgti kritiškai. Gal T. Venclova mano, jog tai nėra reikšminga, kad trečdalis Lietuvos gyventojų šiandien gyvena ties skurdo riba arba žemiau jos? Gal nemato akį rėžiančios socialinės atskirties, kuri ypač išaugo per tuos 30 nepriklausomybės dešimtmečius? Smetonmečiu to tikrai nebuvo. Ir jokios vilties, kad ji

¹ <https://www.15min.lt/kultura/naujiena/asmenybe/prof-tomas-venclova-sazine-yra-auksciau-uz-nepriklausomybe-285-1354194>

sumažėtų. Atvirkščiai, ji nepaliaujamai didėja, ir ne tik Lietuvoje. Ji didėja visoje Europos Sąjungoje.

Gal T.Venclova nesilankė Lietuvos provincijoje? Lankydamasis negalėjo nepastebėti tvrakingų trinkelėmis išgrįstų ištuštėjusių miestelių gatvių, apleistų ir griūvančių kaimų sodybų. Niekada per savo istoriją, netgi per didžiuosius pasaulinius karus Lietuva nebuvo praradusi tiek savo gyventojų – iš šalies emigravo trečdalis žmonių. Kodėl jie taip masiškai bėga? Ogi todėl, kad nemato perspektyvų savo Tėvynėje toliau gyventi, dirbti, kurti šeimas ir auginti vaikus. Nes jie nesijaučia savo valstybės šeimininkai, viskas sprendžiama be jų ir už juos. Netgi kaimo seniūno patys negali išsirinkti.

Kita vertus smetonmečiu, niekas pasaulyje mobiliųjų neturėjo, o į svečias šalis traukdavo vežimais, laivais ar traukiniu. Iš natūralaus techninio progreso negalima daryti patikimų apibendrinančių išvadų. Tiksliau būtų šalies gyvenimą lyginti su Šiaurės šalių arba kad ir kaimyninės Lenkijos gyvenimo kokybe, žmonių teisiniu ir socialiniu saugumu tose valstybėse. Bijau, kad rezultatai ne tik T.Venclovai neteiktų džiaugiesio.

V.B. Taip, mūsų valstybėje problemų labai daug. Poetas kritiškai vertina valdžios požiūrį į mažumų teises. Sako, Lietuvoje daug latentinio nepasitikėjimo mažumomis. Žmonės mano, kad „lenkai niekuomet neužmirš Vilniaus ir būtinai stengsis jį susigrąžinti“. Sako, tokie šūkiai skamba pačioje Lenkijoje, dešiniųjų mitinguose.

V.R: Kai kurių praeities skaudžių epizodų iš atminties ištrinti neįmanoma. Bet jis klysta, o gal sąmoningai klaidina, kad reikalavimus susigrąžinti Vilnių ir Lvovą kelia Lenkijos kraštutiniai dešinieji. Iš patirties žinome, kas ir dėl ko mitinguose rengia provokacijas. O oficiali Lenkijos politika šiuo metu kaip niekada palanki Lietuvai. Atvirkščiai, ultimatyvūs Lenkijos reikalavimai dėl trijų QXW raidžių, dėl vietovardžių pavadinimų rašymo lenkų kalba buvo eskaluojami tada, kai Lenkijos valdžioje buvo dabartinė opozicija, o ES vadovų Tarybai pirmininkavo lenkas Donaldas Tuskas. Matyt, toks Venclovos vertinimas kyla iš to, kad jam nepatinka Lenkijos dešinieji ir apskirtai dešinieji. Netgi pats teigia, kad jam asmeniškai kairieji suprantamesni nei dešinieji.

V.B. T.Venclova užsimena, kad mes neužtikriname Lietuvoje gyvenantiems lenkams teisės asmens dokumentuose rašyti savo vardus ir pavardes lenkų kalba, kad mūsų pažiūros anachroniškos, nebetinkančios šių laikų europinei valstybei. Anot jo, nieko baisaus nenuitiktų, jei lietuvių kalbos abėcėlė papildytume W,Q ir X raidėmis, tuomet išnyktų erzinti, santykius Lietuvos viduje ir už jos ribų gadinanti problema. Dar daugiau, priešinimasi šioms trimis raidėms saugant lietuvių tautinę tapatybę, T. Venclova vadina idiotizmu. Jo teigimu, „Aušra“, rašyta lenkiška abėcėle su visomis tomis raidėmis ir pagimdė mūsų tautinę tapatybę.

V.R. O aš paklausčiau: kodėl tik lenkų? Mūsų šalyje nuo seno gyvena tautinės mažumos žydai, totoriai, romai, karaimai bei kt., neturinčios savo valstybės ir lenkų, rusų, baltarusų tautinės bendrijos. Taigi, kuo kitos bendrijos prastesnės už lenkų tautinę bendriją? Ar galim privileijuoti tik vieną tautinę bendriją? Ar dėl tokios diskriminacijos neatsiras skundo Europos žmogaus teisių teisme? Ir koks likimas ištiks tuomet lietuvių kalbą? Ar pavyks išsaugoti jos valstybinį statusą? O gal lietuvių kalbai valstybės apsaugos nebereikia? Tai gal ir Lietuvos valstybės nebereikia?

Kita vertus, T. Venclova dėstė rusų kalbą, rusų literatūrą, lenkų ir lietuvių literatūras. Jam teko dėstyti ir lietuvių kalbą, todėl žino, kad įvedus į lietuviškosios abėcėlės raidyną Q,X,W raides, Lietuvos lenkai vardų ir pavardžių užrašyti lenkiškai vis tiek negalės. Neįmanoma užrašyti autentiškai netgi žymaus lenkų poeto Vladislavo Sirokoslės (*Władysław Syrokomla – Ludwik Kondratowicz*), kurio vardu pavadintas muziejus netoli Rukainių (Vilniaus raj.)

Tuomet kyla klausimas, kokia šio reikalavimo esmė ir kokie jo tikslai? Laimė, daugelis politikų taip negalvoja, kaip Venclova.

Apsimestinis ir jo stebėjimasis dėl vietovardžių pavadinimų rašymo dviem kalbomis. Sako, žemaičiams leidžiama miesto pavadinimą „Telšiai“ rašyti „Telšė“, o lenkų gyvenamose vietovėse pavadinimų lenkiškai rašyti negalima. Bet juk taip lietuvių tarmių grupę, žemaičius, jis tapatina su kitataučiais! Štai iki kokio lygio nusišnekama.

V.B. Tačiau jis teisus, kad Lenkijoje gyvenantiems lietuviams jų gyvenamose vietovėse leidžiami lietuviški pavadinimai, jiems leidžiama asmens dokumentuose vardus ir pavardes rašyti lietuvių kalba.

V.R. Visų pirma, neadekvatus palyginimas. Lietuvoje gyventojų skaičius nesiekia 3 milijonų. Todėl mūsų šalies nereikėtų lyginti nei su JAV, nei su Kinija, kuriose gyvena šimtai milijonų. Ne tokie mastai, ir ne tokios galimybės. Be to, vadovaudamiesi Venclovos logika, turėtume suteikti teisę vietovardžius rašyti savo kalba ne tik lenkams, bet ir, pvz., rusams, daugybė kurių gyvena Visagine arba Klaipėdoje. Tokios iniciatyvos būtų labai artimos Kremliaus propagandai.

Kita vertus, Venclova nutyli, kad Lenkijos lietuvių asmens dokumentuose įrašų lietuvių kalba nepripažįsta nei valstybinės Lenkijos įstaigos, nei bankai, nei draudimo kompanijos ar notarai.

V.B. Pakalbėkime apie kitas mažumas. T.Venclova sako, jei nevaržome strazdanotųjų teisių, tai negalime varžyti ir homoseksualistų. „Genderizmas“, anot jo, - tai pripažinimas, jog lytiniai vaidmenys ne tik įgimti, bet ir socialiai sukonstruoti. Tad, jei suaugę tos pačios lyties asmenys nori būti partneriais, jis ragina į tai nesikišti. Beje, jiems ir įvaikinimas neturėtų būti draudžiamas. Pagal T.Venclovą, vaikas gali turėti netgi du tėčius arba dvi mamas - tai vaiko nesužalos.

V.R. Žiūrint kaip suprantame vaiko žalojimą. Yra Vaiko teisių konvencija, kurios 3 straipsnyje nurodoma, kad prieš priimant svarbiausius sprendimus, liečiančius vaiką, imperatyviai reikalaujama atsižvelgti į vaiko interesus. Nors T.Venclova sako, kad tos pačios lyties asmenys turi teisę įsivaikinti, neva tai vaiko nesužalos ir nepagadins, tos pačios konvencijos 7 straipsnis reikalauja vaiką išklausti, kai priimami bet kokie jį liečiantys sprendimai, o konvencijos 7 str. nurodo, kad vaikas turi teisę žinoti, kas yra tėvai ir būti jų globojamas. Niekam nekyla abejonių, kad dviejų mamų arba dviejų tėčių parinkimas vaikui yra labai reikšmingas įvykis ir svarbus sprendimas jo gyvenimui. Iš to išeity, kad vaiko reikia atsiklausti, ar jam patinka tokie eksperimentai su juo. Deja, įsivaikinimo metu vaikai paprastai būna maži, todėl jų nuomonės niekas neklausia. Tarsi daikto, vaiko likimą be jo valios lemia valstybės įgaliojimai „dėdės“ arba „tetos“. Šiuo atveju poetas vaiką vertina kaip bejausmį daiktą – tai ydingas ir negailestingas požiūris.

V.B. T.Venclova ne vienintelis. Panašiai maistančių žmonių rasime beveik visose Lietuvos politinėse partijose, ypač „Laisvės partijoje“.

V.R. Atkreipkite dėmesį į tokių pažiūrų ryšį su Lietuvos valstybingumu. „Laisvės partijos“ lyderei A.Armonaitei nereikia nepriklausomos savarankiškos Lietuvos valstybės. Ji buvo entuziastė referendumo dėl dvigubos pilietybės įteisinimo. T.Venclova tam pritarė. Jis sako, kad Amerikoje galima turėti dvigubą pilietybę, ir niekas dėl to bylos niekam nekels. Bet nutyli, kad, įgyjant Amerikos pilietybę, privaloma priimti priesaką šiai valstybei. O jos turinys yra toks: „*Prisiekdama(s) šiuo pareiškiu, kad aš absoliučiai ir visiškai atsisakau ir išsižadadu bet kokios ištikimybės ir įsipareigojimų visiems kitų kraštų valdovams, monarchams ir suverenoms valstybėms, kurių pavaldiniu ar piliečiu iki šiol buvau*“. JAV Konstitucija netoleruoja ištikimybės kitoms valstybėms. Prisiekdamas šiai valstybei, T.Venclova, turėjo išsižadėti priesaikos Lietuvai ginti ją nuo priešų ir pan. Šios sąlygos keliamos visiems turintiems JAV pilietybę. Tokiu būdu siekiantis įgyti arba išsaugoti dvigubą pilietybę, išvengs prievolės ginti savo Tėvyne, mokesčiais išlaikyti Lietuvos valstybės institucijas – teismus, policiją ir pan. Štai tokią neįpareigojančią pilietybę siūloma suteikti visiems, kas tik to pageidauja. Tai naudinga negyvenantiems Lietuvoje, tarp jų ir T.Venclovai. Juk patogiu naudotis tokia Lietuvos pilietybės privilegija nesaistant savęs pareigomis Tėvynei.

V.B. Nieko nuostabaus. Juk T.Venclova ir neslepia, kad yra didelis politinio korektiškumo šalininkas. Per JAV prezidento rinkimus jis balsavo už Obamą, kad Amerika turėtų juodaodį prezidentą, o vėliau balsavo už Hillary Clinton, nes jo nuomone, kaip juodaodis, taip ir moteris turi tapti JAV prezidente. Jis nemėgsta dabartinio prezidento, nes mano, kad D.Trumpas žalingas Amerikai.

V.R. Atkreipkite dėmesį, tik D.Trumpas ryžtingai pasipriešino Rusijos dominavimui Vakarų Europoje, tik jis atvirai prakalbo apie Rusijos dujotiekio „Nord Stream“ žalą Europos valstybėms, ypač Lenkijai, Ukrainai ir Lietuvai. Skirtingai negu Obama, D.Trumpo administracija pritaikė sankcijas kompanijoms už šio dujotiekio tiesimą. Galiausiai Trumpo administracija mūsų saugumui užtikrinti Lietuvoje papildomai dislokavo JAV karijus. Tuo tarpu T.Venclovai jis nepatinka, sako, Amerikai D.Trumpas žalingas. Bet kuo jis blogas Lietuvai?

Paaikškėja, kad po D. Trumpo laimėjimo Jeilio universiteto sienos buvo apklijuotos plakatais „*Jeilio universiteto revoliucinis komitetas šaukia kovoti prieš Trumpą*“. T. Venclova sako, kad tokie komitetai tikrai buvo įsteigti. Betgi jis pats bemaž 30 metų dirbo Jeilio universitete. Pasirodo, šis jo reprezentuojamas universitetas yra vienas reakcingiausių marksistinės pakraipos universitetų Jungtinėse Amerikos valstijose, jame steigiami revoliuciniai komitetai ir keliamas chaosas valstybėje. T. Venclova šį kelią siūlo mums. Komunizmo pergales mes jau patyrėme. Ar mums vėl reikia grįžti į praeitį?

V.B. Tačiau visuomenės nepasitenkinamą sukėlė ne jo pažiūros, o pasakyti žodžiai, kad Nepriklausomybė nėra pati aukščiausia vertybė, dėl kurios verta lieti kraują.

V.R. Šis jo pareiškimas gerokai visus šokiravo ir kartu išblavė. T.Venclova šiuo pareiškimu mėgina paneigti lietuvių laisvės kovų ir ginkluoto partizaninio pasipriešinimo prasmę.

Atkreipkite dėmesį, T.Venclova sako, kad bet koks partizanų sąjūdis bet kokioje valstybėje, bet kokiomis aplinkybėmis, visada yra žiaurus reiškiny, nes partizanaujant pažeidžiami žmogiškumo dėsniai dažniau negu fronte. Pagarbą pokario partizanams ir pačiam partizaniniam judėjimui jis vadina partizanų kultu. Suprask, daugeliui mums pagarba partizanams tapo religija. Jis mini pokalbį su rašytoju Kaziu Saja, siekdamas parodyti judviejų pasaulėžiūrų skirtumą. K. Saja sako, priešą galėtų užmušti, jei Tėvyne reikėtų ginti, o T.Venclova sako, kad jam žudymas apskirtai nepriimtinas. Iš tikrųjų sakdamas tai, pirmiausia Venclova siekia sukelti abejones dėl pačios pasipriešinimo formos, t.y. dėl paties pokario partizanų pasipriešinimo būtinumo.

V.B. Jis kalba kiek kitaip: „Lietuvoje daugelio pozicija tokia – jeigu žmogus pasisakė už Nepriklausomybę, juolab, jei dėl jos žuvo, tai jam galima atleisti viską. Jis gali nužudyti nėščią moterį ar šaudyti beginklius. Gali skelbti antisemitinę programą, bet svarbiausia, kad jis buvo už Nepriklausomybę. Ne! Nepriklausomybė nėra pats aukščiausias dalykas pasaulyje. Jei Nepriklausomybės reikalas sueina į konfliktą su žmoniškumo reikalu, aš pasisakyčiau už žmoniškumo reikalą“.

V.R. Prasmė ta pati. Nesiverčia liežuvis vadinti žmoniškumu okupanto pirmaisiais okupacijos metais surengtus masinius gyventojų trėmimus ir žudynes. Bet pasipriešinimas pagal T.Venclovą, neturėjo „sueiti į konfliktą su žmoniškumo reikalu“, kitaip tariant, turėjo būti žmoniškas. Bet ką tai reiškia? Gal pokario partizanai, kaudamiesi su priešais, neturėjo leisti šiems žūti? Gan keistas būtų toks pasipriešinimas. O gal pasipriešinimas turėjo būti tik taikus, o ginkluoto visai nebūti? Tuomet, pagal Venclovos logiką, pokario partizanų ginkluotas pasipriešinimas, apskritai, yra nesusipratimas.

Bet jis ignoruoja faktą, kad pirmaisiais sovietinės okupacijos metais be kaltės į Sibirą tremiami buvę valdžios pareigūnai mokytojai, kunigai, karininkai, tūkstančiai moterų su vaikais nesipriešino, elgėsi taikiai, netgi varomi į gyvulinius vagonus.

Tokiais savo samprotavimais Venclova klaidina žmones, nuvertina pokario žuvusių partizanų gyvybes ir menkina sovietinio teroro aukų atminimą. Vargu ar šiam požiūriui pritaria artimieji tūkstančių kankinių, daugelio kurių pavardės yra iškaltos ant buvusio KGB pastato Vilniuje. Nežinia, kaip tai vertina šalies politikai. Tik neabejoju, kad tokioms mintims labai pritaria Laisvės partijos veikėjai arba net pats Remigijus Šimašius, kuris 2011 metais būdamas Teisingumo ministras, išdavė žmogaus teisių organizacijos „Viasna“ lyderį Alesijų Beliackį Baltarusijos valdžiai susidorojimui.

Taigi, kodėl T.Venclova nutyli pirmuosius Lietuvos 1941-ųjų sovietų okupacijos metus, raudonarmiečių moterų prievartavimus ir plėšikavimus, surengtas nekaltų žmonių žudynes, nekalba, kad vien per 1940-1941 metus buvo suimti ir sunaikinti dešimtys tūkstančių politinių kalinių. Įdomu, kaip Venclova būtų pasielgęs, jei raudonieji būtų užmušę jo tėvą arba motiną? Ar lygiai taip pat būtų ramiai žiūrėjęs į jo akyse prievartaujamą žmoną ir dukterį, stebėtjęs savo artimųjų veidus gyvulinių vagonų languose? Bepigu jam ir kitiems šiandien mėgautis laisve, kurią kiti garantavo ir paguldė galvas už ją. Lengva tuomet didžiuotis, kad esi kitoks.

V.B. Pasipiktinimą kelia, kad poeto požiūris į lietuvių laisvės kovas ir pokario partizaninį pasipriešinimą sutapo su Kremliaus propaganda apie nacių pakalikus ir banditus, kurie neva kalti dėl civilinių gyventojų žūties pokariu.

V.R. Jei, pagal T.Venclovą laisvė ginklu neturi būti ginama, tuomet pokario partizanų pasipriešinimas savaime tampa blogiu. Sąmoningai ar ne, jis mėgina sukeisti vietomis aukas su nusikaltėliais. Išeitų, kad už masines nekaltų žmonių žudynes ir trėmimus į Sibirą atsakomybė tenka tiems, kurie priešinosi ginklu, t.y. ne Lietuvos okupantams, o jiems pasipriešinti išdrįsusiems lietuviams. Tokias mintis tiražuoja Kremlius. Neseniai V. Putinas pasauliui pareiškė, kad 1939-ųjų rudenį Latvijos, Lietuvos ir Estijos prijungimas prie SSRS buvo įvykdytas kontrakto pagrindu, t.y. taikiai. Tačiau Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrinėjimo

centras (LGRTC) atskleidžia kraupius įrodymus apie okupantų vykdytus nusikaltimus. Neseniai Daliaus Stanciko išleistoje knygoje „Kūju per Lietuvos istoriją“ pateikiami istoriniai faktai ir dokumentai apie NKVD suformuotas smogikų grupuotes, kurios persirengusios partizanais plėšdavo ir degindavo kaimus, prievartaudavo moteris ir žudydavo nekaltus vaikus, kaltę už tai versdami tikriesiems Lietuvos partizanams. Joje pateikiama istorinė medžiaga apie žvėriškus sugautų Lietuvos partizanų kankinimus ir NKVD dokumentų klastotes, juodinant pokario pasipriešinimą.

V.B. Betgi T.Venclova neneigia Lietuvos okupacijos. 1975 m. jis parašė didelio rezonanso sulaukusį „Atvirą laišką“ komunistų partijos centro komitetui, o 1976 m. įstojo į Lietuvos Helsinkio grupę. Po to išvyko į JAV, kur gavo politinį prieglobstį ir dirbo aukštesiose mokyklose – net kelis dešimtmečius dėstė Jeilio universitete.

V.R. Formaliai pripažinti okupaciją nėra joks nuopelnas, juolab, kad JAV, kurioje T.Venclova gyveno, niekada nepripažino Lietuvos inkorporavimo į SSRS. Prisiminkime, kad V.Putino liaupsinamą kontraktą dėl Lietuvos inkorporavimo pasirašė grupė kolaboruojančių to meto inteligentų, tarp kurių buvo ir T.Venclovos tėvas Antanas Venclova. Lietuvos Centriniam Valstybės archyve yra to meto Liaudies seimo priimtų keturių valstybės santvarką pakeitusių deklaracijų tekstai su Liaudies seimo pirmininko L. Adomausko ir sekretoriaus A. Venclovos parašais².

Pasirašydamas šį kontraktą T.Venclovos tėvas Antanas Venclova nemanė, kad Lietuva okupuojama. Matyt, ir dabar jis pritarių V.Putino teiginiui, kad Lietuvos inkorporavimas vyko su išrinktos valdžių sutikimu, remiantis tarptautine bei nacionaline teise. Bet ar T.Venclova viešai apraudojo savo tėvo veiksmus? Pokalbyje su portalo žurnaliste jis nekalba apie okupantų nusikaltimus žmogiškumui, kaip ir V.Putinas nekalba apie Baltijos šalių vyriausybės ministrų ir vadovų suėmimus, tremtis arba masinį gyventojų sušaudymą.

V.Putino teigimu, Baltijos respublikos SSRS sudėtyje išsaugojo savo vyriausybes, kalbą ir buvo atstovaujamos aukštesnėse SSRS struktūrose. O kas jose atstovavo Lietuvai? Ogi be kitų, tas pats Antanas Venclova, kuris 1941-aisiais buvo išrinktas SSRS aukščiausiosios tarybos deputatu, karo metais gyveno Rusijoje, o po karo buvo LTSR rašytojų sąjungos pirmininkas, beje, 1952 m. apdovanotas Stalino premija už eilėraščių rinkinį „Rinktinė“. Ironiška, bet šiam istoriniam Lietuvos ir SSRS kontraktui bei šio kontrakto signatarui A. Venclovai įamžinti yra įrengtas Venclovų muziejus Vilniuje, kurio išlaikymui valstybė (savivaldybė) kasmet skiria po 30 tūkstančių eurų?

V.B. Iš tikrųjų, T.Venclovos pokalbio temą portale 15min.lt, lėmė Lietuvos žydų bendruomenės (LŽB)

² <http://www.rusconstitution.ru/library/constitution/articles/12764/>

pirmininkės F. Kukliansky reikalavimas atšaukti Seimo sprendimą 2021-uosius paskelbti Juozo Lukšos-Daumanto metais ir po jo sekusi griežta visuomenės reakcija. Panašu, kad poetas stoji LŽB pirmininkės pusėn.

V.R.Tai akivaizdu. Tačiau savo nuostatos nežudyti kažkodėl jis netaiko žydų pasipriešinimui nacių valdymo metu. O jame taip pat būta įvairių epizodų, nes „kare, - kaip kare“.

V.B. Bet žydų pasipriešinimas yra išskirtinis. Jų atžvilgiu nebuvo jokių žmogiškumo standartų. Tai buvo tikrąja prasme genocidas. Jie buvo naikinami tik dėl to, kad yra žydai.

V.R. Be abejonės. Tačiau T.Venclova žino, kad 2019 m. EŽTT sprendime byloje Drėlingas prieš Lietuvą pripažino, jog sovietų okupantų vykdytas Lietuvos partizanų naikinimas yra laikomas lietuvių tautos genocidu. Pagal tarptautinę teisę genocidas –

Venclovų namai Vilniuje

tai veiksmai, kuriais siekiama sunaikinti kokią nors nacionalinę, etninę, rasinę ar religinę grupę. EŽTT pritarė nacionalinių teismų teiginiams, kad Lietuvos partizanai buvo reikšminga lietuvių tautos, kaip nacionalinės, etninės grupės, dalis, o SSRS represijos buvo nukreiptos prieš aktyviausią ir reikšmingiausią lietuvių tautos dalį, apibrėžtą nacionaliniais ir etniniais požymiais. O gal T. Venclovai lietuvių tautos genocidas yra mažesnė blogybė už kitų tautų genocidą?

Jam turbūt žinomos ir mūsų Konstitucinio Teismo (KT) 2014 m. išvados. Jose KT nustatė, kad okupantai siekė sunaikinti Lietuvos pilietinės tautos pagrindą, represijos buvo nukreiptos prieš aktyviausias politines ir socialines gyventojų grupes - pasipriešinimo okupacijai dalyvius ir jų rėmėjus, valstybės tarnautojus ir pareigūnus, visuomenės veikėjus, inteligentus ir akademinę bendruomenę, ūkininkus, dvasininkus, šių grupių narių šeimas. Tikriausiai yra girdėjęs ir apie Lietuvos Aukščiausiojo Teismo išaiškinimą, kad, partizanai sudarė didelę tautinės ir etninės grupės, saugomos pagal genocido konvenciją, dalį, jie vaidino svarbų vaidmenį saugant lietuvių tautos tautinę tapatybę, kultūrą ir tautinę sąžinę.

EŽTT ir nacionalinių teismų vertinimu, gyventojų

naikinimas turėjo aiškų tikslą daryti įtaką lietuvių tautos demografiniams pokyčiams, jos išlikimui. Okupantai naikino partizanus, jų ryšininkus ir rėmėjus, kadangi jie buvo reikšminga lietuvių tautos, kaip saugomos nacionalinės, etninės grupės, dalis, o ši dalis turėjo esminę įtaką lietuvių tautos išlikimui, buvo labai svarbi siekiant apsaugoti ir ginti lietuvių tautinį identitetą, kultūrą bei nacionalinę savimonę. Todėl partizanų naikinimas tiek pagal tarptautinę teisę (Genocido konvencijos II straipsnį), tiek pagal Baudžiamojo kodekso 99 straipsnį vertintinas kaip genocidas.

Tuomet apie ką kalba Venclova? Koks yra ryšys tarp jo skelbiamo žmoniškumo, Nepriklausomybės ir lietuvių tautos genocido? Manau, jis nesiekia kvestionuoti aukščiausiųjų teismų išvadų. Apmadu, bet jam, kaip ir romano „Mūsiškiai“ („Našy“) autorei R.Vanagaitei, šie faktai yra dėmesio neverti.

V .B. Gal nereikėtų vertinti taip kategoriškai. T.Venclova turėjo galvoje tik tuos laisvės kovotojus, kurie įtariamai prisidėję prie žydų naikinimo.

V.R. Nereikia šio klausimo supaprastinti. T.Venclova nenori pripažinti istorinės tiesos apie Lietuvos pokario rezistenciją, ir netgi pritaria Vilniaus mero R. Šimašiaus veiksams naikinant Kazio Škirpos vardu pavadintą alėją, jo vienašališkam sprendimui pašalinti nuo bibliotekos sienos Vrublevskių gatvėje Vilniuje Generolo Vėtros memorialinę lentą.

V.B. Įtarimus K.Škirpai jis kildina iš laiško parašyto Antrojo pasaulinio karo pradžioje Antanui Smetonai, kuriame rašoma, kad „*Visos lietuvių partijos turinčios išnykti, nes visos susikompromitavusios, o iš jų skeveldrų rasis nauja, jauna ir drąsi, vieno vado vedama lietuviška nacionalsocialistinė partija*“. Šį laišką jis cituoja iš savo knygos „Lietuvos istorija visiems“.

V.R. Galima cituoti be galo daug ir įvairių laiškų. Svarbu, kokie asmenys vertina jų turinį. Vertinti, žinoma, turi profesionalai. T.Venclova sako, kad minėtas laiškas daugeliui nėra žinomas, nes ne kiekvienas istorikas skaito profesionalų knygas. Jo nuomone, Škirpa siekė sukurti lietuvišką partiją, kuri visuomenės sutvarkymą grindžia nacizmo dėsniais. Tai nacistinė partija,- priduria jis.

Tačiau tai jo, o ne specialistų vertinimas. Atkreipkite dėmesį. T.Venclovas sako, K.Škirpa buvo nacių internuotas, bet, anot jo, nesušaudytas. Ir vien dėl to K. Škirpa yra naxis, bet ne vokiškas, o lietuviškas, todėl jis vokiečių naciams šiek tiek užkliuvo. Štai koks jo vertinimas. Šiuo atveju pagrindinis kriterijus - sušaudė/nesušaudė. K.Škirpą jis prilygina Zigmui Aleksai-Angariečiui, kuris būdamas stalinistas, Stalino ir buvo sušaudytas. Tačiau nutyli, kad skirtingai, negu minėtas stalinistas, K.Škirpa gelbėjo žydus – išgelbėjo žydų rabiną Džosefą Ičką Šnejersoną (Yosef Yitzchak Schneersohn)

ir jo pasekėjus. Ciniška lyginti šias asmenybes.

V.B. T.Venclova panašios nuomonės ir apie Joną Noreiką- Generolą Vėtrą. Dėl tos pačios priežasties jis palaiko R.Šimašių, nusprendusį nuo bibliotekos sienos pašalinti Generolo Vėtros memorialinę lentą. Ši lenta Lietuvai garbės nedaro. Nors nauja lenta ir vėl gražinta į vietą, bet jo nuomone, problema lieka „užšaldyta“ ir neaišku, kiek tai ilgai tęsis.

V.R. Ir T.Venclova, ir Vilniaus meras, abu niekina teismo sprendimus, kuriais yra išteisinti rezistencijos dalyviai. Šie žmonės vadovaujasi savo supratimu apie teisingumą. Abu savo pastabas galėjo pateikti teismui, kuris nagrinėjo Grantu A.Gochino skundą. Šis teigė, kad Antrojo pasaulinio karo metais J.Noreika neva kolaboravo su naciais ir dalyvavo Holokauste. Tačiau savo įžvalgų nei Venclova, nei Šimašius nepateikė.

Bet atkreipkite dėmesį į esminę detalę. T.Venclova sako: *„Generolo-Vėtros atvejį galime galime dekonstruoti. Jis sėdėjo Štuthofe bet nežuvo, o buvo sušaudytas sovietų. Bet ne kiekvienas sovietų nubaustas žmogus buvo nekaltas ir gali būti laikomas šventu. Naujoji lenta Generolui-Vėtrai prikalta savavališkai, pažeidžia Vilniaus savivaldybės nutarimą, kuris nėra atšauktas ir, jo nuomone, nebus. Už tai priklauso bauda, o summa summarum lentą, manau, vis dėlto teks pašalinti. Kada ir kaip – nežinau“.*

Tokiu būdu T.Venclova atskleidžia, kad jis siekia dekonstruoti mūsų laisvės kovų didvyrių atminimą, kitaip tariant išardyti istoriškai nustatytus faktus apie mūsų laisvės kovas. Tokiam tikslui, kaip visada, pirmiausia pasitelkiamas melas ir nutylėjimai. Ir šiuo atveju, kalbėdamas apie baudą už neva neteisėtą atminimo lenktos pakabinimą, T.Venclova nesąžiningai nutyli, kad lenta Generolui Vėtrai toje vietoje atsirado ne kieno nors, o būtent Vilniaus miesto savivaldybės 1998 m. sprendimu. Pastaroji jos įrengimui skyrė netgi 7741 litų sumą. Tuo laiku tai buvo nemaži pinigai.

V.B. T. Venclova tik abejoja dėl Generolo Vėtros kai kurių gyvenimo epizodų. O jeigu yra bent kokių abejonių, anot jo, lentos neturi būti.

V.R. Jis abejoja dėl Generolo Vėtros, bet čia pat pripažįsta, kad nežino, kuo Generolas Vėtra nusidėjo karo pradžioje.

Kita vertus, kalbėdamas apie žmoniškumą, pamiršta buvusios prezidentės D.Grybauskaitės sprendimą 2017 metais Vasario 16-osios proga dekretu už tariamus nuopelnus Lietuvai užkabinti „riterės“ kryžių buvusiai sovietinei diversantei Faniai Brancovskajai, kurios gauja 1944 metais surengė skerdynes Kaniūkų kaime (Eišiškių aps. Jašiūnų vlsč.). Visuomenei žinoma, kad F.Brancovskaja buvo „Keršytojo“ gaujos komunistinio jaunimo kuopelės sekretorė, o jos būsimo vyras M. Brancovskis rengdavo baudžiamųjų antpuolių planus. Šių žudynių metu sovietiniai banditai (raudonieji partizanai) nužudė ir su visais namais sudegino 38 Kaniūkų kaimo

gyventojus. Iš 50 stovėjusių pastatų liko tik 4 nesudeginti. Nepagailėta nei dvimetės Danutos Molis, nei keturmetės Marijos Tubin, nei aštuonmečio Zygmunt Bandalevič. Dalis kaimo žmonių ankstų žiemos rytą buvo gyvi sudeginti savo namuose.

Buvusi LGRTC direktorė Teresė Birutė Burauskaitė rašo, kad Maskva F.Brancovskos busimajam vyrui M. Brancovskiui specialiai padėkojo už Kaniūkų akciją. T. Burauskaitė rašo, kad siekdama sumažinti nusikaltimų mastą, rengiantis smogikės apdovanojimui, D.Grybauskaitė davė nurodymą išplatinti „pažymą“, neva F. Jocheles-Brancovskajos sovietinėje asmens byloje partizaninių nuopelnų sąraše aptiktas tik „sėkmingas“ Varėnos rajono Urkionių ir Krūminių kaimų lietuvių savisaugininkų nuginklavimas 1944 m. gegužės 27-28 dienomis. Galima tik spėlioti, koks likimas ištiko nuginkluotus lietuvių savisaugininkus. Tačiau sprendžiant iš susidorojimo stiliaus su Kaniūkų kaimo gyventojais, jis neabejotinai buvo nukankinti ir nužudyti.³

Tuo metu dailininkai ir visuomenininkai piktinosi D.Grybauskaitės sprendimu, kaltino ją istoriniu nihilizmu ir pan. Tikino, kad apdovanoti galėjo tikrą holokausto ir sovietinio genocido auką - 78 metų kaunietę Julianą Zarchi, žydo ir vokietės dukterį, kuri Vokietijos nacionalsocialistams atėjus į Lietuvą vos trejų metų būdama kartu su kitais žydais pateko į getą. Lietuviai ją išgelbėjo, slapstė, o grįžę sovietai mergaitę kartu su mama ištrėmė į Tadžikistaną kaip „hitlerininkę“, vokietę...

O kaip į tai reagavo T.Venclova? Ogi niekaip. Nors, perfrazuojant jį patį, jeigu kilo abejonių dėl šios diversantės „žygdarbių“, tai tokio apdovanojimo, apskritai, neturėjo būti.

Ir štai dabar turime du to paties laikotarpio žmonių elgesio ir istorinių faktų vertinimus. Pirmuoju atveju yra vertinamas Generolas Vėtra, kuris Šiauliuose gelbėjo žydus ir kalėjo nacių koncentracijos stovykloje Štuthofe, bet grįžęs į Lietuvą buvo suimtas ir sovietų susišaudytas už dalyvavimą antisovietiniame pogrindyje. Antruoju atveju - F.Brancovskaja, kuri buvo sovietinės „Keršytojo“ gaujos narė, įtariama dalyvavusi masinėse taikių Kaniūkų kaimo gyventojų žudynėse.

Pirmuoju atveju yra Lietuvos patriotas, kovojęs už Lietuvos laisvę, kurio nebėra ir kuris nuo metamų jam kaltinimų jau nebegali apsiginti. Antruoju atveju – gyva sovietinė smogikė, dalyvavusi žmonių masinėse žudynėse, kuriai D.Grybauskaitė užkabina „riterės“ kryžių.

Pirmuoju atveju sudaužoma Generolo Vėtros atminimo lenta ir Arkadijus Vinokūras bei kiti etatiniai disidentų persekiotojai ima kelti isteriją žiniasklaidoje apie neva dalyvavimu holokauste įtariamus šalies didvyrius. Antruoju – valstybei pristinga savigarbos pastatyti paminklą genocido aukoms Kaniūkų kaime atminti – tik Šalčininkų savivaldybės dėka šioje tragedijos vietoje pastatytas tik kryžius.

³ <http://ukininkopatarejas.lt/kaniuku-kaima-issaude-zydai-holokausto-aukos/>

Atkreipkite dėmesį, T. Venclova, F.Kukliansky ir etatinis disidentų persekiotojas Arkadijus Vinokūras šių palyginimų vengia, net žodeliu nedrįsta užsiminti, kad D.Grybauskaitės elgesys apdovanojant smogikę “riterės kryžiumi“ už Lietuvos gyventojų naikinimą, yra akivaizdus viešas lietuvių tautos genocido vykdytojų reabilitavimas.

Dabar suprantate, kodėl T.Venclova sako nusivylęs prezidentu Gitanu Nausėda. Galima neabejoti, jis nebūtų nusivylęs D. Grybauskaite, kuri nepriklausomybės atgavimo pradžioje kitoje barikadų pusėje kariavo savo mažuosius karus ir tada „dirbo Lietuvai“.

V.B. Negaliu su tuo nesutikti, nes skaitant T.Venclovos interviu, neapleidžia mintis, jog mes esame verčiami atsisakyti savasties, nustoti branginti gimtąją kalbą, ginti savo šeimas ir vaikus, kviečiami pašalinti iš aikščių, skverų nacionalinio pasipriešinimo didvyrių atminimo paminklus, nukabinti jų memorialines lentas...

V.R. Visa tai turi savo pavadinimą: LŽB pirmininkės, A.Vinkouro ir T.Venclovos keliama isterija skirta tam, kad visuomenę vėl būtų galima įsprausti į viešą kalbėjimą, jog Lietuvos inkorporavimas į SSSR buvo taikus, todėl lietuvių tauta turi kuo greičiau pamiršti skaudžią praeitį, okupantų vykdytas nekaltų žmonių žudynes, masinius trėmimus ir savo laisvės kovų didvyrius, o apie juos daugiau nebekalbėtų, garbintų okupantus ir savo budelius. Mes turime tapti mankurtais.

V.B. Mane tai gerokai glumina. T.Venclovos žodžiai šiame kontekste įgyja naują prasmę. Pamenu, minint Lietuvos Helsinkio grupės 30-metį Seime ir kitą dieną Vilniaus Rotušėje, dalis iškilmėse dalyvavusių politinių kalinių ir tremtinių reiškė nepasitenkinimą, kad T.Venclova neteisėtai reprezentuoja Lietuvos išsilaisvinimo judėjimą. Dalis jų atsistojo ir išėjo iš salės, kad nesiklausytų jo kalbos.

V.R. Atverkime akis. Tuo metu, kai Lietuvos Helsinkio grupės nariai buvo tremiami į Sibiro lagerius arba nužudomi (V.Petkus, Br.Laurinavičius), būdamas šios grupės steigėju T.Venclova nekliudomai išvyksta į JAV ir dėsto Berklio, Ohajo ir Jeilio universitetuose, kur apsigina doktoratą. Negi yra manančių, kad politiniai kaliniai šių dalykų tuo metu nesuprato?

Ir štai už Nepriklausomybę po automobilio ratais nepakliuvęs ir saugioje šalyje padaręs sėkmingą karjerą T.Venclova parvykęs į Lietuvą pamokomai nurodo, kam galėtų būti pakabinta memorialinė lenta, o kam ne, kieno vardu gali būti pavadintas gatvės pavadinimas, o kieno ne. Jis smerkia visus, kurie kėlė bent kokį įtarimą to meto sovietų valdžiai.

Anot Lietuvos Helsinkio grupės tyrinėtojos, vertėjos Irenos Balčiūnienės, T.Venclova „kolaboravimu“ kaltino poetą Mykolaitį-Putiną, nors pastarasis, skirtingai negu T.Venclova, mirtinai rizikavo nepasitraukdamas iš

Lietuvos. Jis kaltino ir Justiną Marcinkevičių bei kitus, I. Balčiūnienės žodžiais, T. Venclovai visada atrodė, kad „mirties pavojuje“ buvo atsidūrę kolaborantai Antanas Venclova, Michalina Meškauskienė arba Justas Paleckis! [4]. T.Venclova be paliovos giriasi išskirtine privilegija mėgautis itin gausia tėvo biblioteka, bet nė žodeliu neužsimena, kad ši biblioteka atsirado tremtinio bute, kurį užvaldė šis komunistų padlaižys. Puikiai žinau, kad T. Venclova yra privatizavęs teisę žeminti kilniausias Lietuvos asmenybes ir jų žygdarbius, o priekaištus dėl savo tėvo laiko „blogiausios rūšies demagogija,- rašo vertėja.

Gal daugeliui pagaliau taps aišku, kodėl T.Venclovai Nepriklausomybė nebuvo ir negali būti aukščiausia vertybe.

<http://www.propatria.lt/2020/08/vytautas-radzvilas-t-venclovai.html>

<http://www.propatria.lt/2020/08/vytautas-radzvilas-pagal-siandien.html>

4 <https://www.lrt.lt/naujienos/kultura/12/1176540/kerouaco-verteja-apie-mykolaiti-putina-ir-kiekviena-proga-ji-menkinanti-toma-venclova>

NS pozicija

Dėl su KGB ir kitomis represinėmis SSSR struktūromis bendradarbiavusių paviešinimo

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas PAREIŠKIMAS

Dėl visų žinomų su KGB ir kitomis represinėmis SSSR struktūromis bendradarbiavusių asmenų tapatybės paviešinimo

Nacionalinis susivienijimas konstatuoja, kad **neįvykusi iliustracija ir SSSR represinių struktūrų bendradarbių išlaptinimas yra neteisingas, neteisėtas ir yra viena iš svarbiausių priežasčių, atvedusių valstybę ir visuomenę į tarpusavio nepasitikėjimo, socialinės atskirties ir susipriešinimo krizę, keliančią pavojų valstybės ateičiai.**

Atkūrus Nepriklausomybę būtina esminei permainai elitų kaita neįvyko. Privatizacija, vykdyta taip pat aktyviai dalyvaujant ir nusikalstamoms struktūroms, sudarė sąlygas legalizuoti kompartijos, komjaunimo, KGB turtą ir slaptas lėšas. Valstybinių įmonių turtas buvo pasidalintas, įkeistas ir pradangintas po bankų bankrotų, dauguma didžiųjų infrastruktūros bendrovių buvo privatizuotos pusvelčiui.

Naujoji politinė klasė, žiniasklaidos ir verslo interesų grupės sukūrė uždarą politinę sistemą, kurios

tikslas bet kokia kaina išsaugoti susikurtą padėtį. Valdžią paeiliui dalinasi elitų karuose susiformavusios ir partijomis pasivadinusios politinės grupuotės, kurios neturi jokios visuomenės saviorganizacijos iš apačios istorijos ir jokio ryšio su realiu žmonių gyvenimu.

Šiame valstybės išgrobstymo procese senoji nomenklatūros gvardija ir buvę represinių SSSR struktūrų bendradarbiai sėkmingai dalyvavo ir užėmė reikšmingas pozicijas atkurtoje valstybėje. Tik 1999 metais, kada visuomenės turtas ir politinės įtakos buvo galutinai pasidalintos, buvo priimtas įstatymas dėl asmenų, slapta bendradarbiavusių su buvusios SSSR tarnybomis, prisipažinimo ir įskaitos.

2015 m. birželio 30 d. Seimas šį įstatymą pakeitė, nustatydamas, kad duomenys apie užregistruotus ir prisipažinusius SSSR specialiųjų tarnybų bendradarbius įslaptinami dar 75 metams. Tuo nutarta istorinę tiesą toliau slėpti, prisidengiant tariamais įsipareigojimais prisipažinusiems kolaborantams, nors tokių pažadų demokratiškai išrinktų valstybės institucijų vardu jiems niekada nebuvo duota.

Tai ne tik **pažeidžia prigimtine ir įstatymine okupacinio režimo aukų teisę sužinoti tiesą apie savo skundikus ir budelius, bet ir padaro ją praktiškai neįmanomą**, nes prisipažinusiųjų kolaborantų įslaptinimas viršija ne tik nuo represijų nukentėjusiųjų, bet net ir jų palikuonių gyvenimo trukmę.

Toks sprendimas teisinamas ne tik nesamais pažadais kolaborantams, bet ir galima įtampa ir neramumais visuomenėje, nors kitose buvusiose socialistinio lagerio šalyse tai buvo padaryta ir nieko panašaus neįvyko. Priešingai – įtampa visuomenėje, paskelbus slapta bendradarbiavusių su okupaciniais režimais, sumažėjo.

Paskutinis argumentas, kurį pateikia kolaborantų amžinojo įslaptinimo autoriai – kad tuo eliminuojama prisipažinusiųjų slaptųjų SSSR tarnybų bendradarbių išorinio šantažo galimybė. Nors kiekvienam suprantama, kad šie asmenys yra žinomi ir valstybės

saugumo struktūrų stebimi, todėl tokia galimybė praktiškai yra lygi nuliui.

Priešingai, **nutylima visiškai reali vidinio šantažo galimybė iš tokių asmenų bendradarbiavimo faktą žinančių valstybės struktūrų ir informaciją turinčių įtakingų asmenų pusės**. Tai, kad tai ne tik galimybė, bet ir faktinė šalies politinio gyvenimo realybė, gerai parodo keisti teisėsaugos ir kitų valstybės institucijų sprendimai, neproporcingas ir neteisėtas teisėsaugos vaidmuo politiniuose žaidimuose, jokiais kitais argumentais nepaaiškinamas kai kurių politinių jėgų ir asmenybių teisinis neliečiamumas ir jų praeities dangstymas.

Mes dar vis nežinome, kas mus valdo. Visų su represinėmis struktūromis bendradarbiavusiųjų tapatybės išviešinimas – ne tik istorinio teisingumo atstatymo ir pareigos okupacinio režimo aukoms klausimas. **Valstybę apraizgiusių korupcinių klanų, kuriuose žymų vaidmenį ir įtaką turi buvę kolaborantai ir jų neteisėtai įgytas valstybės turtas, likvidavimas – valstybės išlikimo ir Lietuvos ateities klausimas**. Be to mūsų valstybė neatgims.

Nacionalinis susivienijimas kviečia visas pažangias šalies visuomenės jėgas, politines partijas, pilietines organizacijas, piliečius ir jų sambūrius vieningai pradėti tęstinę politinę akciją ir bendromis pastangomis pasiekti, kad istorinis teisingumas būtų atstatytas, visi valstybei žinomi represinių struktūrų slaptieji bendradarbiai paskelbti ir prasidėtų valstybės apsivalymas.

<http://www.propatria.lt/2020/08/nacionalinio-susivienijimo-pareiskimas.html>

Aleksandras Nemunaitis. Mes norime išlikti valstybe

Gilesnė ES integracija griaua Europos vienybę...

Parašyti šį straipsnį paskatino šios savaitės Europos Komisijos pirmininkės Ursulos von der Leyen programinė kalba Europarlamente apie „Sąjungos būklę“ (State of the Union address) bei apie artimiausio laikotarpio EK siekius. Kai kurie programiniai kalbos punktai rodo, kad ES institucijų pastangos toliau federalizuoti ES ir stiprinti ideologinį diktatą nė kiek nesilpnėja.

Kuri laiką **viešojoje erdvėje sklinda visiškai nepagrįstas mitas, jog Nacionalinio susivienijimo partija yra euroskeptiška.** Tai įrodo klijuojamos etiketės ne tik straipsnių komentaruose, bet etikečių klijavimai ant svarbių ir matomų partijos žmonių.

Apie tokias etiketes politologas ir Nacionalinio susivienijimo vicepirmininkas Vytautas Sinica teigė: „jos man net savaip patinka, nes tikrai nesigėdiju ir **neišsižadu savo požiūrio, kad šeima yra tik tarp vyro ir moters, kad valstybes kuria tautos, kad Europos Sąjunga turi gerokai reformuotis, kad apskritai išliktų**“. Jis yra teisus.

Galų gale, partijos kritikams, kurie kuria nepagrįstą mitą, kad esame euroskeptikai, norėčiau pasakyti, kad **Nacionalinis susivienijimas atvirai pasisako už priklausomybę euroatlantinei bendrijai ir kad tai yra kertinis Lietuvos civilizacinio ir geopolitinio tapatumo dėmuo.** Tai lemia ir nekintantį Lietuvos interesą būti NATO ir Europos Sąjungos nare. Peršasi tik viena akivaizdi išvada – **Nacionalinis susivienijimas nėra euroskeptiška partija, kvestionuojanti Lietuvos narystę ES.**

Nacionalinis susivienijimas – tai nėra tiesiog „patriotinė jėga“, užsiimanti pigiu populizmu. Esame profesionali partija, turinti daugybę profesorių, dėstytojų bei savo srities profesionalų. Akivaizdžiausias įrodymas – partijos pirmininkas yra politologas ir buvęs Vilniaus universiteto dėstytojas profesorius Vytautas Radžvilas.

Ko gero, nė neverta minėti priežastis, kodėl palaikome ES. Tačiau yra svarbių momentų, jog bet kokia viršnacionalinė institucija, siekdama vis didesnės galios, turi iškilti virš nacionalinės valstybės ir pastarajai diktuoti ne tik sienų kontrolės politiką. Lietuvos įstojimo

į ES sutartyje nėra apibrėžti švietimo bei sveikatos politikos klausimai, tad Lietuva turi šių klausimų visišką autonomiją. Tačiau ar tai gali tęstis amžinai?

Lietuos valstybinėje švietimo strategijoje 2013–2022 m. teigiama, kad švietimo tikslas yra „perteikti asmeniui tautinės ir etninės kultūros pagrindus, Europos ir pasaulio humanistinės kultūros tradicijas ir vertybes“. Tačiau 2020 m. sausio mėnesį **ES parlamentarams buvo uždrausta turėti savo tautinių valstybių vėliavas ant stalo posėdžių metu, taip išduodant ES elito požiūrį į nacionalinės valstybės konceptą.**

Kodėl gi viršnacionalinės institucijos elitas neturėtų panorėti diegti atitinkamą švietimo sistemą savo valstybėse narėse ir formuoti naują, ne tautinę tapatybę? Ypač jei niekas tam neoponuoja?

Kitas svarbus klausimas yra Europos Sąjungos kariuomenė. Vienas didžiausių gilesnio ES integracijos šalininkų Prancūzijos prezidentas Emanuelis Macronas 2018 m. paragino kuo greičiau sukurti „tikrąją Europos armiją“, taip leidžiant ES apsiginti nuo Rusijos ir net JAV. Jis nėra vienintelis ES elito asmuo, pasižymintis tokia retorika. Vokietijos kanclerė Angela Merkel, po susitikimo su dabartiniu JAV prezidentu, kiek švelniau nei Macronas teigė, kad „[Europos Sąjungos] kariuomenė nėra prieš NATO, tačiau ji gali būti geras NATO pakeitimas“.

Mūsų pozicija yra visiškai priešinga. **JAV yra ilgalaikė sąjungininkė, niekada nepripažinusi nelegalios Lietuvos okupacijos bei morališkai palaikiusi Lietuvos išsivadavimą iš SSRS.** Šiuo klausimu Lietuva kaip nepriklausoma ir demokratinė šalis privalo turėti teisę pati rinktis savo sąjungininkus pasaulyje, ypač kai kalba eina apie **JAV – valstybę, kuri yra mūsų nacionalinio saugumo garantas.**

Europos Sąjungos kariuomenė nėra „populistiinė fantazija“ ar tik vieno ar kito ES elito žodžiai. Oficialus Europarlamento puslapis rašo, kad „nuo 2016 m. padaryta didelė pažanga ES saugumo ir gynybos srityje“, tais pačiais metais, kuomet JK žmonės nusprendė palikti Europos Sąjungą.

Kitas klausimas – koku būdu būtų sukurta ES kariuomenė ir koks būtų jos sukūrimo santykis su Europos Sąjungos žmonėmis? **Ar būtų referendumas kiekvienoje valstybėje dėl nacionalinių kariuomenių panaikinimo?** Vargu. Ir tai vėl sukurtų pagrindą stiprioms Vakarų šalims kaip Italija nematyti prasmės likti ES nare.

Gilesnė ES integracija griaua Europos vienybę. Štai kodėl visiškai esame prieš gilesnę Europos Sąjungos integraciją ir tokiais kaip švietimo, sveikatos, šeimo apibrėžimo klausimais norime išlaikyti visišką autonomiją. Tai nėra mąstymas politinės kairės ar dešinės kategorijomis. **Čia kalba eina apie sveiką protą ir ar leisime ES be jokių kompromisų atimti visus mūsų valstybingumo ir savarankiškumo požymius.**

<https://www.lrt.lt/naujienos/pozicija/679/1235280/aleksandras-nemunaitis-mes-palaikome-es-bet-norime-islikti-valstybe>

Nacionalinis susivienijimas. Apie cenzūrą ir Lukiškių aikštę

Liepos 10 dieną Prezidentas pasirašė įstatymą dėl Lietuvos Respublikos Lukiškių aikštės Vilniuje memorialinio statuso. Nuo šiol Lukiškių aikštė Vilniuje yra pagrindinė reprezentacinė Lietuvos valstybės aikštė ir formuojama su laisvės kovų memorialiniais akcentais. Ji turės atlikti valstybinę reprezentacinę, Lietuvos laisvės kovotojų memorialinę ir visuomeninę funkcijas. Memorialiniai Aikštės akcentai turės atspindėti kovas už Lietuvos nepriklausomybę bei žuvusių kovotojų atminimą, 1863–1864 m. sukilėlių egzekucijos vietą ir šio sukilimo atminimo įamžinimą.

Aikštės naudojimas ir tvarkymas negalės nustelbti jos memorialinės funkcijos, Lietuvos nepriklausomybės kovų bei žuvusių kovotojų, nužudytųjų 1863–1864 m. sukilėlių atminimo įamžinimo tikslų. Tokiu būdu Įstatymas padarė galą komunistuojančios „Laisvės partijos“ ir jai atstovaujančių Vilniaus m. savivaldybėje politinių veikėjų išmonėms.

Nepaisant to, komunistuojančias pažiūras platinanti LRT tą pačią dieną (liepos 10 d.) surengė radijo laidą, kurioje buvo išreikštos abejonės dėl šio tariamai nedemokratiškos būdu priimto įstatymo, neva jis buvo svarstomas ir priimtas skubos tvarka, pažeidžiant procedūras, varžant kitokias piliečių nuomones. Laidoje kalbinta etatinė propagandininkė MRU lektorė Rima Urbonaitė tikino norėjusi tylos minutę gedulingai pagerbti geros teisėkūros principus, nes, jos nuomone, nei Seimas, nei Prezidentas negali priimti įstatymų vienai aikštei, vienai gatvei. Anot lektorės, valdžia negali rūpintis gera morale, dėl kurios pirmiausia turėtų sutarti pati visuomenė.

Jai antrino advokatas Petras Ragauskas, manantis,

kad Įstatymo nebuvo galima priimti dėl vieno objekto, jam turėjo būti nustatyti tik bendri reikalavimai. Advokato nuomone, buvo pažeistas lygybės prieš įstatymą principas, neva Seimo nariai panašiu būdu priimdami įstatymą gali išsteisinti ir nusikaltėlių. **O prakalbinta meno veikėja Laima Kreivytė nuogaštavo, kad šiuo metu viskas daroma pagal valdančiųjų įsivaizdavimą, kad aikštė priklauso žmonėms, todėl jai nevalia apibrėžti, kas kam patinka ar nepatinka.**

Tokiu būdu LRT eilinį kartą klaidina klausytojus, skleisdama vienos krypties ideologizuotas pažiūras, kalbindama asmenis, kurie turi abejotiną suvokimą ne tik apie šį Įstatymą, bet ir teisėkūros principus, nes visuomenei atvirai meluojama, kad įstatymas buvo priimtas skubos tvarka.

Primename, kad teisėkūros atvirumui ir skaidrumui užtikrinti, sudaryti galimybę visuomenei daryti įtaką teisės akto projekto turiniui, Teisėkūros pagrindų įstatymo 7 straipsnis nustato prievolę įstatymų leidėjui konsultuotis su visuomene. 1999 m. vasario 11 dieną Seimas priėmė nutarimą Nr. VIII-1070 dėl Valstybės sostinėje esančios Lukiškių aikštės funkcijų.

Jame nurodyta, jog „Lukiškių aikštė Vilniuje formuojama kaip pagrindinė reprezentacinė Lietuvos valstybės aikštė su laisvės kovų memorialiniais akcentais“ (1 str.), kad „Lukiškių aikštė Vilniuje, kaip istoriškai susiformavusi vientisa urbanistinė erdvė, turi atlikti valstybinę reprezentacinę ir kartu visuomeninę funkciją. Projektiniai sprendimai turi apimti ir suderinti šias abi funkcijas – įkomponuoti pastatą Gedimino pr. 40 ir Aukų gatvę bei įvertinti Pamėnkalnio (Taurakalnio) urbanistinių sprendimų perspektyvą“ (2 str.).

Deja, LRT ir kitose laidose eskaluoja viešas diskusijas, keldama abejones ir siekdama sukelti visuomenės nepasitikėjimu Seimo priimtu ir Prezidento pasirašytu Įsakymu.

„Nacionalinio susivienijimo“ nestebina tai, kad LRT nesidomi visuomenės nuomone, kai vandalai sudaužo atminimo lentą Tautos didvyriui Jonui Noreikai-Generolui Vėtrai, taip pat nestebina, kad laidų rengėjai nesiteirauja žiūrovų ir klausytojų nuomonės, kai išniekinamas paminklas Lietuvos valstybės kūrėjui Jonui Basanavičiui, bet uoliai reklamuoja ir liaupsina lietuvių kultūros niekintojus ir Tautos istorijos juodintojus. Šį LRT priešiškus Lietuvos ir lietuvių tautai stebime jau keletą metų, ypač buvusios prezidentės D.Grybauskaitės valdymo laikotarpiu...

2020 m. liepos 17 d.

Visas Pareiškimo tekstas:

<http://www.propatria.lt/2020/07/nacionalinis-susivienijimas-apie.html>

Romualdas Žekas: Ar gali kvailiai turėti valstybę?

Klausau LRT kvietimą po visą pasaulį išsibarsčiusius lietuvius švęsti ir giedoti himną. Bet kur bent užuomina, kad švenčiama Valstybės šventė?

Ką tik visi turėjome puikią progą skirti laiko testamentų ir memuarų rašymui. Ar šiaip daugiau pamąstyti apie nekasdieninius ir nebūtinai asmeninius dalykus. Pabaigiau dėdės pradėtą rašyti tėvo giminės istoriją. Prieš savaitę palaidojom 101 metų sulaukusią tetą, kuri buvo paskutinis gyvas ir nuostabus prisiminimų apie giminę šaltinis. O va testamentu su žmona taip ir neparašėme. Gal dar kiek ankstoka, be to nelabai jis ilgas ir išėitų. O gal supratome, kad bus problemų apsispręsti kam palikti nemažai vietos užimančią biblioteką ir didelį klasikinės muzikos vanilinių plokštelių rinkinį. Suabejojau kas galėtų tokiu palikimu iš trijų sūnų ir marčių ir penkių anūkų nuoširdžiai apsidžiaugti. Tegul dar tie anūkai paauga, o mes atidžiai pasižiūrėsime. Iš tikrųjų dar kartą supratome, kad didžiausias turtas nėra aprašomas testamentuose. Tai mūsų vaikai ir anūkai, marčios. Tikiuosi, kad ne tik mums vieniems tai ne tušti žodžiai.

Mano likimas taip jau susiklostė, kad jaunystėje neplanuotai tapau ir **15 metų dirbau vaikų ligų gydytoju**. Tai ypatinga misija gyvenime. Iš vienos pusės labai sunki ir atsakinga, iš kitos labai įdomi ir suteikianti gyvenimo pilnatvę. Žinoma, jeigu pamilsti tuos mažuosius stebuklus. Gal paveikė, vaikystėje mane stipriai sukrėtusi, pirmoji iš bibliotekos parsinešta knyga? Tai buvo H. Malot „Be šeimos“ **Su likimo nepasigailėtais vaikais teko susidurti ir vėliau, keliolika metų dirbant savivaldybės vaiko teisių globos ar nuolatinės priežiūros nustatymo komisijose**. Be abejonės turėjo įtakos ir pažintis su protingais ir nuoširdžiais šioje tarnyboje dirbančiais žmonėmis. Žinoma girdėjau ir apie „beširdę“ Barnevernet tarnybą Norvegijoje. Daugybėje TV laidų, daugiausiai geltonųjų, mačiau, kaip mano tėvas sakydavo, triznus politikus, brukančius savo suabsoliutintas tiesas. Panašių į juos

psichologų, žmogaus teisių gynėjų ar tiesiog emocingų gatvės pašnekovų irgi netrūko. Skaičiau ir teisės aktus, stebėjau tarnybos transformacijas. **Diskusijos katilas kiekvieną kartą smarkiau suburbuliudavo pranešus apie įmestus į šulinį, ar pririštus prie suoliuko, arba radus sušalusius, primuštus vaikus**. Visa tai, košdamas per daugybę metų, savo patirtimi ir perskaityta svetima išmintimi, pintą rėtį, nuolatos bandydavau pasitikrinti kiek tai atitinka manąjį požiūrį. Tačiau nesiryžau šios nuomonės viešai pareikšti, nors šis klausimas mane ir seniai buvo apsidęs.

Kas paskatino parašyti? Gal sugriežtintą, į geležinį ir bukaprotį baudžiamosios atsakomybės šarvą įvilktos vaiko teisių apsaugos veiklą iliustruojantys ir plačiai aprašyti atvejai? Gal V. Sinicos straipsnelio abejonės dėl vaiko teisių apsaugos tarnybos buvimo poreikio? Gal būt. Tačiau, greičiausiai ne tai buvo šių pastabų atsiradimo priežastis. **Paveikė matyt paminklinių lentų skaldymas, gatvių pervadinimas ar miglotų teisių gynimo demonstracijos. Noras, pašalinus iš atminties bet kokią pagarbą praeities kartoms, užsimiršus vien džiaugtis kaip kokiems sutrikusio vystymosi įstaigų auklėtiniais**. Mat subine sušilusį smėlį ar patogias nušliuožti paminklų plokštumas pajutus užsipildo visos asmenybės tuštumos. Vienas prieštaringos reputacijos psichiatras tai laiko net rimta savižudybių prevencijos priemone. **Tai privertė susimąstyti- iš kur šie chunveibinai atsiranda?** Kodėl dalis jaunų žmonių, daugiausiai Y ir Z kartos, taip skirtingai mato pasaulį. Kodėl tokios skirtingos jų vertybės? Kodėl labai jauni žmonės, išdrįsta apkaltinti kitaip mąstančius vyresnuosius, kiek jų pažįstu, labai apsiskaičiusius ir išsilavinusius žmones, išvadinti retrogradais ir atsilikėliais.

Daugeliui pažįstamas jaunystėje patirtas kverulentiškumas, tiesos ir lygybės paieškos. Tačiau juk ne visi tampa pavlikais morozovais. Ne visus sekasi nesąžiningiems politikams, kaip piktus ėriukus išvesti į prospektus su plakatais. Vieni yra kažkaip atsparnesni, giliau mąstantys. Kodėl?

Gilesnių priežasčių paieškos sugrąžino prie pamąstymų apie šeimos žmogaus gyvenime vaidmenį. Šveicarų mokslininkai (Tramel ir kiti) preitame amžiuje **ištyrinėję daugelio, ką nors pasiekusių ar kuo nors išskirtinai nusipelnusių šaliai žmonių biografijas nustatė, kad absoliuti jų didžiuma beveik iki paauglystės augo kalnuose, vienkiemiuose**. Su tėvais dirbo kaimiškus darbus ir bendravo daugiausiai tik su savo šeima. Jau paūgėję, nusileisdavo į miestelius ir pradėję mokyti, greitai pavydavo ir pralenkdavo savo draugus. **Toliau mokydami už juos daugiau pasiekdavo ir gyvenime**. Mokslininkai pateikia hipotezę, kad šie kaimo vaikai, ankstyvoje vaikystėje turėdami žymiai geresnius bendravimo su tėvais, tegul ir nelabai mokytais, įgūdžius, sukaupe žymiai daugiau gero pavyzdžio, meilės ir pasitikėjimo. Akumulavo tas vertybes, kurių niekaip neįmanoma papildyti iš jokių knygų ar svetimų kalbų mokėjimo. Lėtas ir palaipsnis vaiko nuo gimimo

socializavimasis leidžia jam priprasti prie artimųjų žmonių ir tėvų namų aplinkos. **Tai suformuoja labai stiprius pasitikėjimo savimi ir kitais jausmus, išmoko mylėti tiek žmones tiek gimtinę ir tėvynę.** To nepatyręs žmogus tampa mankurtu. Šį žodį „išrado“ prieš kelis dešimtmečius kirgizų rašytojas Č. Aitmatovas. Pasirodo, **senovės azijiečių gentys paimtiems į nelaisvę jauniems kariams ant galvų užnerdavo ką tik išpjautą, dar kruviną kupranugario odą, kuri džiūdama ir traukdama, suteikdavo baisias kančias belaisviui. Toks vaikas, jeigu nenumirdavo, prarasdavo ne tik atmintį, bet ir sugebėjimą mąstyti.** Tapdavo žmogumi, kuris nieko nemylti ir mylėti negali. Jis neturėdavo nei gimtinės nei tėvynės.

Prisimenu pačioje okupacijos pabaigoje buvau pakviestas skaityti paskaitos į pačią KGB irštvą. Didžiausio Europoje ryšių šnipinėjimo centre Linksmakalnyje, uždarame kultūros centre susitikau gal su koku šimtu ar daugiau jo darbuotojų. Tiesa, susirūpinę Lietuvoje jau bręstančiomis permainomis, salėje sėdėjo daugiausiai kariškių žmonos. Pradėjęs kalbėti apie subtilius vaiko brendimo niuansus, kokią svarbią ir nepakeičiamą vaidmenį čia turi šeima, tėvynė, pajutau kažkokią ypatingą tylą. Tačiau, tik pamatęs moterų akyse ašaras, supratau, kad pataikiau į itin skaudžią vietą. Šiems klausytojams tur būt populiarai tais laikais rusiška daina apie adresą be gatvės ir be namo irgi kėlė įtarimą.

Taigi, grįžkime į šiandieną. Į Valstybės dienos išvakares. **Klausau LRT kvietimą po visą pasaulį išsibarsčiusius lietuvius švęsti ir giedoti himną. Bet kur bent užuomina, kad švenčiama Valstybės šventė? Kur Tėvynė?** Nieko nuostabaus. Juk kaip ir tam tarybiniam mankurtui nereikia jų. Skirtumas tik toks, kad ta „tėvynė“ dar labiau išsklido. Liko be jokių ribų. Nežinia ir ką ginti reikėtų. **Neliko tėvynės ir valstybės ir pagrindinėje valstybės strategijoje „Lietuva 2030“.** Tinka ir virtualus pilietis, internetinis lietuvis. Svarbu, kad būtų tinkamai pruoštas konkuruoti globaliame pasaulyje. Dirbantis, perkantis ar parduodantis. Neverta ir savivaldybių plėtros strategijose ieškoti žmogaus. Ten vieno ar kelių UABų, bet ant to pačio vieno kurpaliaus rašytose, savivaldybių tarybose paviršutiniškai „dėl akių“ svarstytose strategijose irgi tik ekonomika, investicijos, fabrikai, kaminai ir fermos.

Kaip iš gausybės rago pasipylę ir tuntais visokius fondus aplipę žmogaus prigimtinių ir kitokių, išgalvotų teisių gynėjai pragaro liepsnomis svaidosi vos išgirdę apie kokią vaiko kepštelėjimą. Reikalauja milijonų visokioms naujoms tarnyboms kurti. Ir jeigu ne atsitiktinis atsitokėjimas, jau būtume ir norvegų Barnevernet pagal vaikų atėmimus pralenkę. **Mat vienas psichologas garsiai sako, jog motinos pliaukštelėjimas delnu per vaiko kombinezoną baisesnis net už vaiko paėmimą iš šeimos.** Ši situacija aprašyta tūkstančiuose psichologų straipsnių ir kiekvienoje knygoje apie vaikų psichinę deprivaciją. Net ir labai trumpas vaiko paėmimas iš tėvų ar šeimos aplinkos yra pati didžiausia

trauma vaiko gyvenime. Prilyginama žemės drebėjimui, o pasekmės, kaip teigia mokslininkai, aptinkamos visą tolimesnį gyvenimą.

Niekaip negaliu užmiršti vieno atvejo iš savo, tada dar jauno gydytojo, praktikos. Vėlų labai šalto pavasario vakarą, garsiai kaukdama sirenomis, greitoji medicinos pagalbos mašina iš tolimo kaimo atvežė labai sunkios būklės, dar nė metų neturintį neturintį kūdikį. Atsitiktinai kaimynė sandėliuke išgirdusi vaiko verksmą, rado jį sumuturiuotą į skudurus. Greta voliojosi į ledą sušalusio pieno buteliukas. Motina namuose tuo metu priiminėjo naują gerbėją, kuris netikėtai ilgiau užsibuvo. Vaikas išgyveno. Sustiprėjo. Tapo viso skyriaus numylėtiniu. Motina pasirodė gal po kokių dviejų savaičių. Paprašiau tą pabaisą pakviesti į kabinetą, o pats paskubomis ieškojau žodžių triuškinančiam pamokslui. Nedrąsiai prasiveria durys ir įeina jauna rausvažandė kaimo mergina. Apsirengusi žalios spalvos plono sintetinio audinio palteliu – už lango dar tik pradėję tirpti sniego kauburiai. Tačiau galutinai mano žadą atėmė... nusmukusi kaproninė kojine. Dingo visa retorika ir persmelkė mintis – ji juk taip pat vargšė. Savo tėvų auka, kurie gal būt ir ją augino tvarte. Tada, galbūt pirmą kartą taip stipriai supratau, kad pavyzdys, kurį gauname nuo pirmų gyvenimo dienų dar šeimoje, yra didžiausias mokytojas. Gyvenimas šią išmintį daugybę kartų patvirtino.

Turime jau nebe pirmą pašalpinių kartą. Nenorinčių dirbti ir mokytis, tačiau mėgstančių išgerti, pasilinksminti. Ar jie labai skiriasi nuo tų, kurie išsimokslinę (tai nereiškia išsilavinimo). Labai stengiamasi, kad nei minutei jų džiaugsmo neužtemdytų, koks istorijos prisiminimas ar susimąstymas. Rūpinamasi, kad tik jų subinėms būtų šiltas mēlis ar kalnelio plokštumos nebūtų briaunuotos.

Ir dar. Rašydamas šeimos istoriją nustebau pamatęs kiek daug per tuos kelis amžius čia susipynę giminių, pavardžių. Kiek daug žentų, marčių iš kitų šeimų. Koks tankus ir stiprus audinys. Tūkstančiai tokių audinių, tampriai persipindami vienas su kitu ir sudaro Valstybę. Tavo Tėvynę. Šią informaciją perkėlus į medžio įvaizdį, pamatai kokią tanki, tiesiog neįžengiama, susipynusi šaknimis ir šakomis giria atsiranda. Auganti ir bujojanti. Augančiose šakose jos stiprybė ir gyvybingumas ateityje. Čia ne tik valstybės, bet ir gamtos tęstinumas. Žinoma yra šakų ant kurių neužauga gilės. Neišteka, neapsiveda. Apsiveda, bet nesusilaukia palikuonių. Įvyksta ir, žvelgiant iš gamtos pozicijų, klaidų. Deja, taip būna. Nutrūksta tos šakos, dingsta ateitis. Ir ką? Ar tos paskutinės gilės nustoja būti mylimos? Atsiranda audinyje maža skylutė, bet jo stiprumas nenukenčia. **Blogiau, kai jauni žmonės išmokę skaityti, bet nepratę mąstyti ima šią, per ilgus tūkstantmečius nusistovėjusią tvarką, sąmoningai ardyti. Tai su beprotišku užsidegimu daro ne tik prisiskaitę Markuzės, Engelso, Lenino ar Mao kliedesių. Nieko jau nebestebina, kad šia ideologija persiėmę ne tik paaugliai su mozoliais ant pirštų nuo nepaleidžiamo nei minutei iš rankų mobiliako, bet solidūs politikai**

stumiantys kokią Stambulo deklaraciją ar aukštuose krėsluose murksantys, tačiau nutaisę neklystančiųjų mimikas ir pezantys apie kažkokią šeimų įvairovę. Įžiūri ją dvasiose, nes Konstitucijoje neranda.

Nieko nuostabaus, jeigu valstybė, o tiksliau žmonės, pelnę pasitikėjimą ją valdyti, rūpindamiesi jos sutvirtinimu, išlikimu per amžius, atsisuka į jos pamatines tvirtumo šaknis. Protingą meilę visiems pademonstruoja kurdami išskirtinai palankesnes sąlygas šeimai, auginančiai vaikus, valstybės girią ir visą jos gyvastį. Šeimos sąvokos gynimas ar ženkliuko neprisegimas anaipol nereiška, kad kas nors yra mažiau mylimas ir gerbiamas.

NS pozicija

Nacionalinio susivienijimo pareiškimas dėl vyresnio amžiaus asmenų diskriminacijos

2020 m. gegužės 22 d.

Lietuvos Respublikos Sveikatos apsaugos ministro – valstybės lygio ekstremaliosios situacijos valstybės operacijų vadovo 2020-05-13 sprendime (dėl Covid-19 ligos) nuspręsta: <Įpareigoti viešojo maitinimo įstaigas, restoranus, kavines, barus, naktinius klubus ir kitas pasilinksminimo vietas<...> prie įėjimo į viešojo maitinimo įstaigą, lankytojams gerai matomoje vietoje, pateikti informaciją:>, kad <...viešojo maitinimo įstaigose nerekomenduojama lankytis rizikos grupės asmenims (vyresnio nei 60 m. amžiaus asmenims ir (arba) sergantiems lėtinėmis ligomis...>.

Lietuvos Respublikos Konstitucijos 29 straipsnis skelbia, jog <įstatymui, teismui ir kitoms valstybės institucijoms ar pareigūnams visi asmenys lygūs. Žmogaus teisių negalima varžyti ir teikti jam privilegijų dėl jo lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų pagrindu>. Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 14 straipsnis taip pat nustato, kad <[naudojimas] Konvencijos pripažintomis teisėmis ir laisvėmis turi būti garantuojamas be jokios diskriminacijos dėl lyties, rasės, odos spalvos, kalbos, religijos, politinių ir kitokių įsitikinimų, nacionalinės ar socialinės kilmės, priklausymo tautinei mažumai, nuosavybės, gimimo ar kitokio statuso>.

Atkreipiame dėmesį, kad vyresnio amžiaus piliečiai, kaip ir bet kurie kiti asmenys, turi konstitucinę teisę laisvai pasirinkti darbą, teisę dalyvauti šalies visuomeniniame gyvenime ir naudotis socialine aplinka. **Draudimai jiems naudotis vienodomis teisėmis su kitais piliečiais**

negali būti dangstomi rizika jų pačių sveikatai – jei ir kyla tokia rizika, tai ją kelia atitinkama aplinka, o ne patys vyresniojo amžiaus žmonės.

Vyresniojo amžiaus žmonių informavimas apie jiems kylančias rizikas negali būti tapatinamas su draudimais jiems lankytis viešojo maitinimo įstaigose arba dėstyti švietimo ir aukštojo mokslo įstaigose. Prisidengiant tariama vyresniojo amžiaus žmonių sveikatos apsauga, tuo iš esmės įteisinama atvira žmonių diskriminacija dėl amžiaus, kuri prieštarauja pamatinėms žmogaus teisėms ir laisvėms. Netoleruotina piliečių pastebėta tendencija, jog karantino apribojimų laikymąsi vertinantys pareigūnai sistemingai nekreipia dėmesio į tai, rekomendacijas ar draudimus vyresnio amžiaus asmenims iškabina valstybės įstaigos ir verslo subjektai.

Paskelbęs, jog sieks užtikrinti teisingumą visuomenėje ir lygias piliečių galimybes prieš įstatymus, „Nacionalinis susivienijimas“ reikalauja nedelsiant iš teisės aktų ir institucijų praktikos panaikinti visas vyresniojo amžiaus piliečius diskriminuojančias nuostatas.

Institucijos ir įmonės, kurios Sveikatos apsaugos ministro rekomendacijas savavališkai iškreipė, paversdamos jas „draudimais“, grubiai pažeidžia žmogaus teises. Tokiems pažeidimams turi būti teikiamas išskirtinis kontrolės institucijų dėmesys, pažeidėjai – griežtai baudžiami, o visuomenė – kuo plačiau informuojama apie tokių draudimų neteisėtumą.

Taip pat reikalaujame, kad Lygių galimybių kontrolieriaus tarnyba aktyviau vykdytų stebėseną ir kontrolę, užtikrintų konstitucinę visų piliečių lygybę prieš įstatymą.

Nacionalinio susivienijimo valdyba

[http://www.propatria.lt/2020/05/nacionalinio-susivienijimo-
pareiskimas_22.html](http://www.propatria.lt/2020/05/nacionalinio-susivienijimo-pareiskimas_22.html)

Nacionalinis susivienijimas. Teisė ir teisingumas

Vytautas Daujotis

Siekiant atstatyti sugriautą Lietuvos valdžios šakų pusiausvyrą, būtina panaikinti KT...

Teisingumas yra pagrindas visų žmogiškų santykių, kurių tarpe yra ir valstybės valdymas. Vadovaudamiesi teisingumu galime ugdyti visų žmonių santykių gerį: kultūrą, švietimą, ūkinę veiklą, mokesčių sistemą, valstybės biudžetą, pareigūnų ir tarnautojų pareigų paskirstymą ir t. t. **Auklėjimo ir švietimo paskirtis yra ugdyti teisingumą ir kitas su juo susijusias dorybes, tokias kaip išmintį (protą), drąsą ir saikingumą**, bet dėl įvairių priežasčių reikalingos ir išorinės formaliai apibrėžtos organizacinės prievartinio poveikio priemonės – teisingumui visuomenėje nustatyti ir užtikrinti. Tokių priemonių visuma – teisė, o tos priemonės – įstatymai ir kiti teisės aktai, kuriuos leidžia valstybė.

Valstybės leidžiami įstatymai (pozityvioji teisė) yra teisingi tik tada, kai yra grindžiami pamatinių, objektyvių ir visuotinių normų visuma, krikščioniškoje tradicijoje vadinama prigimtinu įstatymu. Prigimtinio įstatymo nuostatos ir ja grindžiamo sąžiningo ir nešališko teisingumo Lietuvos teisė nepriėmė. **Prigimtinių įstatymų pakeitė jau nepriklausomoje Lietuvoje įsteigto Konstitucinio Teismo (toliau KT) neskundžiamų ir galutinių nutarimų bei išaiškinimų visuma, kurią KT pavadino oficialiąja konstitucine doktrina.** Be jokių įgaliojimų KT atmetė tautos referendumu priimtą LR Konstituciją kaip Pagrindinį valstybės įstatymą. Ir jos vietą dabar užima konstitucinė doktrina, kurią KT nariai, atsižvelgdama į savo pačios nusistatytas pirmenybes ir esamus socialinius suvaržymus, nuolat plečia, pirmenybę atiduodami būdams, kurie labiausiai didintų jų gerovę ir galią. **Savavališkai ėmėsis pozityvios teisėkūros, KT palaipsniui slopino ir darė sau pavaldžiomis kitas valstybės valdžios šakas, kol de facto tapo aukščiausia, niekam neatstovaujanti ir niekam neatskaitinga Lietuvos politinė valdžia.**

Vertybines nuostatas, kuriomis vadovaujasi Lietuvos KT formuluodamas savo oficialiąją konstitucinę doktriną, geriausiai apibūdina **KT įprotis pirmiausia rūpintis ne visuomenės, bet pačių teisėjų ir įtakingų suinteresuotų grupių interesais.** Tik atsiradęs KT ėmė skelbtis esąs aukštesnis už visus kitus Lietuvos teismus ir pasitvarkė, kad KT teisėjo atlyginimas būtų gerokai didesnis negu Aukščiausiojo Teismo teisėjo maksimalus atlyginimas.

KT pirmiausiai pasirūpino savo, teisėjų ir valstybės pareigūnų atlyginimų atkūrimu ir kompensavimu visų lėšų, kurias jie prarado krizės metu, nusprendę, kad atlyginimų sumažinimas dėl krizės negali turėti poveikio būsimoms teisėjų pensijoms (visiems kitiems Lietuvos piliečiams pensijos gali mažėti).

Nepaisydamas interesų konflikto principo **KT smulkmeniškai reguliavo aukštųjų mokyklų teisinę bazę.** To išdavoje valstybinėms mokykloms buvo suteikta teisė kartu su valstybės finansuojamais studentais priiminėti ir besimokančius savo lėšomis. Interesų konfliktas: besimokančiųjų lėšų didelė dalis naudojama padidinti dėstytojų atlyginimus, tokių studentų daug priima universitetų Teisės fakultetai, į kuriuos po

kadencijų KT grįžta jo nariai. **Tokiu būdu jie iš anksto pasirūpina savo būsimais atlyginimais universitete.**

Lietuvos teisminės valdžios uždaramas

Iš sovietmečio teisininkų ir jų paruoštos naujos kartos, kuriai jau teisės mokykloje įskiepijama ištikimybė ne teisingumui, bet teisininkų gildijai, tiksliau teisininkų nomenklatūrai, susiformavo uždara ir Tautai neatskaitinga nepriklausomos Lietuvos teisminė valdžia. Ši valdžia atkuria pati save – KT kuriamoje konstitucinėje doktrinoje nustatyta, kad Prezidentas negali priimti sprendimo dėl teisėjo paskyrimo, paaukštinimo, perkėlimo ar atleidimo iš pareigų, jei tam nepritaria Teisėjų Taryba, kurios daugumą sudaro teisėjų nomenklatūra. Tokį teisminės valdžios uždaramą KT konstitucinė doktrina apibrėžia kaip teisėjų ir teismų nepriklausomumą.

Visi **bandymai reformuoti nepriklausomos Lietuvos teisėtvarkos institucijas baigdavosi nesėkme pirmiausia todėl, kad reformos būdavo patikimos patiems teisėjams.** Visos reformos tik dar labiau padidindavo teismų uždaramą ir visuomenės nepasitikėjimą teismais dėl jiems būdingo viešumo ir atskaitomybės piliečiams stokos.

Teisinio pozityvizmo įsitvirtinimo padariniai Lietuvoje

Tautos nerinkto KT savavališkas įsitvirtinimas teisminės valdžios viršūnėje ir de facto aukščiausios Lietuvos politinės valdžios uzurpavimas kartu su viešpataujančia teisinio pozityvizmo ideologija neigiančia objektyvią tiesą ir prigimtinių įstatymų, o galiojančių įstatymų laikančia teisingu tik todėl kad tokia įstatymų leidėjo valia, atveria kelią valdžios savivalei, statistinės daugumos ar galios svertus turinčios mažumos diktatui, pakertančiam demokratijos pagrindus, kenkiančiam visuomenės ir valstybės bendrajam gėriui.

Didžiausias teisėsaugos dėmesys teikiamas mažareikšmiams neįtakingų asmenų padarytiems nusikaltimams. Daugiau nei dvigubai viršydama ES vidurkį, Lietuva yra ES čempionė pagal santykinį kalinių skaičių (232 kaliniai 100 tūkst. gyventojų), o įtakingi politikai, politinės partijos ir turtingiausi asmenys išvengia atsakomybės net už nacionalinių projektų sužlugdymą, už didžiulių lėšų iš Europos Sąjungos (toliau – ES) paramos fondų išgrobstymą ir iššvaistymą. Tai demoralizuoja ir supriešina visuomenę, pamina bausmės neišvengiamumo principą ir skatina nusikalstamumą.

Lietuvos teisminės valdžios organizacinės struktūros neefektyvumas

Pagal LR Konstituciją teismų sistema yra 4 pakopų: apylinkės teismas, apygardos teismas, Lietuvos apeliacinis teismas ir Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (111 str. pirma dalis). Iš tikrųjų dėl 2019 m. priimto

Konstitucijos pakeitimo teismų sistema yra 5 pakopų. Dabar galiojančios LR Konstitucijos 106 str. 4 dalis teigia, kad kiekvienas asmuo turi teisę kreiptis į KT dėl jo manymu Konstitucijai prieštaraujančių įstatymų, jei tų įstatymų pagrindu priimtas sprendimas šio asmens konstitucines teises ar laisves ir šis asmuo išnaudojo visas teisinės gynybos priemones. Iš čia išplaukia vienareikšmė išvada, jog **KT dabar priklauso ir teismų sistemai ir yra aukštesnis už Lietuvos Aukščiausiąjį Teismą, kadangi asmuo gali kreiptis į KT po šio asmens netenkinančio Lietuvos Aukščiausiojo Teismo sprendimo.**

Iš pirmo žvilgsnio sukuriama įspūdis, jog teisingumo siekiančiam asmeniui atsiveria didesnės galimybės sulaukti teisingumo. Iš tikrųjų yra priešingai. Pirmiausia, didesnis pakopų skaičius reiškia ir ilgesnį bylinėjimąsi. Reikia gerinti jau esamų teismų darbą, idealiau atveju – pasiekti teisingumą jau pirmoje teismo instancijoje, o ne didinti teisminių pakopų skaičių. **Tikslinga mažinti pakopų skaičių, pirmiausia panaikinant Lietuvos apeliacinį teismą ir įpareigojant Lietuvos Aukščiausiąjį Teismą spręsti ir teisės, ir fakto klausimus.** Antra, KT įvedimas į teismų sistemą nepadidins teisingumo. KT, jau minėta, vadovaujasi savo paties kuriamą konstitucine doktrina, ne Tautos referendumu priimta LR Konstitucija, kurios KT nelaiko Pagrindiniu Lietuvos įstatymu.

Teisingumo nedidina ir specializuoto – administracinio teismo buvimas teismų sistemoje. Kaip jau minėta, įtakingi politikai, politinės partijos ir turtingiausi asmenys išvengia atsakomybės už savo nusižengimus, gana dažnai – administraciniuose teismuose. **Administracinių teismų panaikinimas, jų funkcijas perduodant bendrosios kompetencijos teismams, pirmiausia, vienodintų teisingumo taikymą eiliniams piliečiams ir asmenims iš elitinių sluoksnių, antra, sumažintų valstybės išlaidas teismų išlaidymui (mažiau aptarnaujančio personalo).**

Konstitucinio Teismo tikslingumas

Siekiant atstatyti sugriautą Lietuvos valdžios šakų (įstatymų leidimo, vykdomosios ir teismų) pusiausvyrą, būtina panaikinti KT. Bandymai sumažinti KT aktyvizmą padėties esminiai nepagerintų. Galima būtų uždrausti dabar KT dažniausiai vykdomą abstrakčią teisės aktų atitikimo Konstitucijai patikrą (teisė akto patikra prieš jį taikant konkrečioje byloje, iškart po to teisės akto priėmimo ar net jo svarstymo metu – būtent tokia patikra kuria sąlygas konstituciniams teismams iškilti virš savo šalių parlamentų ir juos kontroliuoti) ir apriboti KT veiklą tik konkrečia teisės aktų patikra (teisės akto atitikimas Konstitucijai vertinamas tik po to, kai visų lygių eiliniai teismai teisės akto atitikimą Konstitucijai vertintų tik po to, kai visų lygių eiliniai teismai – nuo apylinkės teismo iki aukščiausiojo teismo – taikydami minėtąjį teisės aktą nepajėgė tinkamai išspręsti konkrečios bylos). **Konkrety patikra sumažina konstitucinių bylų skaičių, kadangi**

klausimas arba išsprendžia eiliniame teisme, arba opozicinės parlamentinės partijos, norėdamos „įgelti“ daugumai, daugiau pagalvoja – per daug ilgai užtrunka, kol aktas pereina visų lygių teismus ir jį pradeda svarstyti KT. Tačiau ir **tokia reforma, reikalaujanti nemažai pakeitimų LR Konstitucijoje, galutinai neuždaro landos KT uzurpuoti absoliučią valdžią.** Tokia landa yra konstituciniam teismui suteikiamas Dievo vaidmuo – konstitucinės išminties monopolis, galutinių ir neatšaukiamų sprendimų teisė ir konstitucinės demokratijos garanto vaidmuo.

Pasaulyje yra daug demokratiškesnių nei Lietuva šalių, kuriose nėra vienos įstaigos, turinčios konstitucinės išminties monopolį, bet kuriose puikiai veikia taip vadinama decentralizuota įstatymų leidimo konstitucinė priežiūra. Tai, pavyzdžiui, JAV, visos Skandinavijos šalys, Jungtinė Karalystė, kai kurios Britanijos tautų sandraugos valstybės. Tinkamai parengus, Lietuvoje galima būtų pasinaudoti bet kurios iš šių šalių įstatymų konstitucinės priežiūros sistema. Kadangi Lietuva yra kontinentinės teisės valstybė, paprasčiausia būtų remtis patirtimi Skandinavijos šalių patirtimi (taip pasielgė Konstitucinio Teismo neturinti Estija), kitos paminėtos šalys yra bendrosios teisės valstybės.

Atgavusi nepriklausomybę Lietuva dėl dviejų pagrindinių priežasčių pasirinko centralizuotą įstatymų leidimo teisinę priežiūrą (įsisteigė KT). Pirmiausia, tikėjosi prisijungti prie Europos Sąjungos ir pradėjusi rengti savo konstituciją, pavyzdžiui laikė kontinentinės Europos civilinės teisės valstybes, ypač Vokietiją, ir pirmenybę teikė jų patarimams. Antra, atsikračiusios komunistinių politbiurų, Lietuva ir kitos pokomunistinės šalys (išskyrus Estiją) nesugebėjo atsikratyti įsišaknijusio paternalizmo – trūko šeimininko, kuris tartų paskutinį žodį ir „pamaitintų liaudį“. Konstitucinis teismas idealiai tiko užpildyti atsiradusią tuštumą.

Teisėsaugos pertvarkos veiksmai

Atkuriant teisingumą, svarbiausia yra švietimas, kurį taip pat reikia pertvarkyti, pirmiausia atgaivinant dorinį ugdymą. Švietimo poveikis gali išryškėti tik per ilgą laiką. Teisėtvarkos ir teisėsaugos sistemoje būtina:

1. Suderinti teismų nepriklausomumą su veiksminga parlamentine ir visuomenine kontrole, **griežtai išsaugant valdžių atskyrimo principą;**

2. **Įtraukti visuomenės atstovus į teismų ir visos teisėsaugos sistemos reformą ir jos priežiūrą.** Mišrios – tarėjų ir profesionalių teisėjų – kolegijos nagrinėtų civilines ir nesunkias baudžiamąsias bylas, prisiekusiųjų – baudžiamąsias bylas, kai kaltinamajam gresia didesnė bausmė, pavyzdžiui, įkalinimas ilgesniam nei pusė metų. Prisiekusiųjų teismų ir tarėjų institucijų įvedimas – svarbus būdas įveikti pasitikėjimo krizę, susvetimėjimą ir korupciją teisėsaugos sistemoje. Visuomenė narių – tarėjų ir prisiekusiųjų – dalyvavimas su sprendimo teise vykdančią valdžią esminiai sumažintų dabartinį teismų uždarumą. Taip Tauta ugdytusi gebėjimus vykdyti

savo aukščiausią suverenią galią;

3. Inicijuoti Teisėjų Tarybos pertvarką, kad teisėjų atrankos, skyrimo ir vertinimo procese galių turėtų nuo politinės ir teisinės valdžios nepriklausomi, visuomenės pasitikėjimą turintys ir Seimui atskaitingi asmenys (pagal Jungtinės Karalystės pavyzdį). **Teisėjų Taryboje politinės ir teisinės valdžios atstovai neturėtų sudaryti daugiau ketvirtadalio**, o kiti turėtų būti nei su teisės akademinėmis institucijomis, nei su teisėsaugos institucijomis nesusiję asmenys (reikalauja atitinkamos konstitucinės nuostatos keitimo);

4. **Naikinti administracinius teismus, jų funkcijas perduodant bendrosios kompetencijos teismams** ir įsteigiant administracinių bylų skyrius bendrosios kompetencijos teismuose. Naikinti Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Teisėjų atrankos kolegiją, sudarant sąlygas visas bylas nagrinėti kasacine tvarka. **Lietuvos Aukščiausiasis Teismas privalo spręsti ir teisės, ir fakto klausimus**. Naikinti Lietuvos apeliacinį teismą, paliekant trijų pakopų teismus: apylinkių (I instancija), apygardų (apeliacinė instancija) ir Lietuvos Aukščiausiasį Teismą (kasacinė instancija), kas reikalauja atitinkamų konstitucinių nuostatų keitimo.

5. **Naikinti LR Konstitucinį Teismą ir Skandinavijos šalių pavyzdžiu įteisinti decentralizuotą įstatymų leidimo konstitucinę priežiūrą**: visų lygių teismai privalo vertinti įstatymų konstitucingumą, kai to reikia nagrinėjant konkrečią bylą. Tik konfliktuojant dėl konstitucinių sprendimų žemesnėse teisminėse institucijose, Lietuvos Aukščiausiajam Teismui priklauso galutinio sprendimo teisė. Suomijos pavyzdžiu Seime įsteigti Konstitucinės teisės komitetą, kuris, padedamas konstitucinės teisės specialistų, visam Seimui teiktų tik rekomendacinio pobūdžio išvadas apie rengiamų įstatymų atitikimą LR Konstitucijai. Keli pavyzdžiai iš decentralizuotos įstatymų konstitucingumo patikros. Jei jau veikiančio įstatymo konstitucingumo klausimas iškyla teisme, tai Suomijos Konstitucijos 106 straipsnis įpareigoja teismus elgtis taip: „Jei byloje, kurią nagrinėja teismas, įstatymo taikymas akivaizdžiai prieštarautų Konstitucijai, teismas turi atiduoti viršenybę Konstitucijos nuostatai.“ Švedija turi labai panašią konstitucinę nuostatą, tačiau prie jos yra dar vienas sakiny: „Tačiau jei teisinę normą [prieštaraujančią Konstitucijai] patvirtino Parlamentas arba Vyriausybė, tai į tokią teisinę normą gali būti neatsižvelgiama tik aiškiai parodžius klaidą“.

6. Ginti viešąjį interesą ir užtikrinti visuomenės dalyvavimą, kai svarstomi ūkiniai projektai, galintys pakenkti gamtinei ar kultūrinei aplinkai. **Visuomeninės organizacijos turi turėti visas galimybes ginti viešąjį interesą teisme**.

Viešųjų pirkimų reguliavimo, korupcijos prevencijos, efektyvaus viešojo valdymo ir kiti neretai su teisine sistema siejami klausimai aptariami kitose programos dalyse.

<http://www.propatria.lt/2020/10/nacionalinis-susivienijimas-teise-ir.html>

Justas Stankevičius. Ar pakankamai baltos rinkimų „baltosios pirštinės“?

Ambasadoje Ispanijoje: Jurgai balsavus už Nacionalinį susivienijimą (Nr. 7), jos balsas visgi nebuvo įskaičiuotas

Spalio 12 d. Lietuvos Respublikos ambasada Ispanijoje parašė pareiškimą, reaguodama į socialinėje erdvėje populiarios asmenybės Jurgos Lago Facebook publikaciją, kuriame akivaizdžiai parodyta, kad jos rinkėjo balsas už Nacionalinį susivienijimą nebuvo įskaičiuotas kaip dalyvavęs pačioje rinkimų apylinkėje, t.y. atvykus į ambasadą.

Ironiška, bet ambasada nurodo, kad jos Nr. 50 apylinkėje balsavo tik 19 rinkėjų pačioje ambasadoje, ir jie – visi 19 – išimtinai balsavo už Lietuvos respublikos liberalų sąjūdį.

Pateikiamoje ambasados rinkimų statistikoje matyti, kad visi kiti balsai už kitas partijas tarsi pasiskirsto kaip balsavę „paštu“.

Bandant pateisinti šią situaciją, LR ambasada Ispanijoje publikavo šį paaiškinimą: „visų balsavusiųjų biuleteniai buvo skaičiuojami kartu, dėl ko suvestinėse balsai nebuvo tiksliai išskirstyti pagal balsavimo būdą (balsuota paštu ar atvykus į ambasadą), tačiau įtakos galutiniams balsavimo rezultatams tai neturėjo. Balsai, stebint „Baltųjų pirštinių“ atstovui, buvo suskaičiuoti atidžiai, balsavimo rezultatai galutinėje suvestinėje atspindėti tiksliai“.

Jurga Lago yra lietuvė gyvenanti Ispanijoje, todėl akivaizdu, kad ji savo pilietinę teisę balsuoti atliko LR ambasadoje. Tačiau keista ar ne, bet Jurgai balsavus už Nacionalinį susivienijimą (Nr. 7), jos balsas visgi nebuvo įskaičiuotas: pagal oficialią ambasados statistiką už šią naują partiją neatiteko nei vienas balsas.

Kaip tai gali būti? Be to, pasak ambasados buvo 280 galiojančių balsų, o pagal VRK (vyriausiąją rinkimų

komisiją) 275. Tokie neatitikimai leidžia kvestionuoti, ar „baltosios pirštinės“ pilnai atliko savo darbą.

Ar tikrai „baltosios pirštinės“ atliko savo darbą?

Įsigilinus į Lietuvos ambasados pareiškimo turinį, visgi kyla keletas teisinių ir net logiškų klausimų. Visu pirma ar toks „skaičiavimas kartu“, kuomet sumetami balsai tų, kurie atvyko į ambasadą ir tų, kurie atsiuntė balsus paštu atitinka VRK reikalavimus?

Judant toliau, kodėl ambasados pateikiamoje rinkimų apylinkės statistikoje visgi **19 liberalams skirtų balsų yra įtraukti kaip balsavę apylinkėje, o minėtos rinkėjos, balsavusios už Nacionalinį susivienijimą, deja, ne.**

Šiuo atveju jų argumentas, kad visi balsai (paštu ir apylinkėje) buvo „skaičiuoti kartu“ yra niekinis, nes kaip tada paaiškinti 19 liberalų balsų įtraukimą kaip balsavusius apylinkėje?

Lietuvos rinkimų stebėseną užsienyje – kritiškai svarbu

Galiausiai, Lietuvoje jau turi prasidėti gilesnė diskusija apie „baltas pirštinės“ ir ar jos gali būti rimtas argumentas balsavimų skaidrumui užtikrinti? Juk Lietuvoje veikianti visuomeninė organizacija „baltosios pirštinės“ tėra pilietinė rinkimų stebėsenos iniciatyva, kurioje suburiami savanoriai rinkimų stebėtojai, tačiau tai nėra joks garantas rinkimų skaidrumui užtikrinti.

Ar nuo šiol, kur dalyvaus tariamai „baltosios pirštinės“, bus preziumuojama, kad balsų skaičiavimo rezultatas yra nekvestionuojamas? **Deja, ši Lietuvos ambasados Ispanijoje rinkimų skaičiavimo situacija indikuoja, kad ne – net stebint „baltosioms pirštinėms“, balsai buvo sumaišyti ir klaidingai suskaičiuoti statistikoje.**

Iš visos šios situacijos kyla dar brandesnis Lietuvai klausimas – kaip gerinti, tobulinti rinkimų rezultatų skaičiavimo ir stebėjimo tvarką, ypač užsienio apylinkėse, kur daugelis Lietuvoje veikiančių partijų galimai net neturi galimybių deleguoti savo stebėtojus?

Be to, šis klausimas tampa dar labiau aktualesnis didėjant Lietuvos emigrantų skaičiui, nes jie sukuria sparčiai didėjantį elektoratą užsienyje, kurie sprendžia Lietuvoje gyvenančių piliečių likimą.

Ar šiandien jau drįstame bauginančiai preziumuoti, kad kada nors Lietuvos užsienio elektoratas gali būti didesnis nei pačios Lietuvos?

Šioje akistatoje svarbu suvokti, kad Lietuvos rinkimų stebėseną užsienyje taps svarbiu uždaviniu ir iššūkiu visoms Lietuvos partijoms.

<http://www.propatria.lt/2020/10/justas-stankevicius-ar-pakankamai.html>

Rasa Čepaitienė. Liberalizmo kelias į bolševizmą

Nekvaršinėčiau jums galvos, jei tai liestų tik mane ir būtų ne atsitiktinis susikirtimas fb, kokių kartais pasitaiko, o veikiausiai naujos tendencijos pavyzdys.

Ant pono M.Jastramskio sienos vyko diskusija apie laimėtų mandatų svorį, tad uždaviau jam klausimą, kaip reikėtų vertinti faktą, kad šiuose rinkimuose atėjo balsuoti mažiau nei 50 proc. rinkėjų, demokratijos, atstovavimo ir valdžios legitimumo požiūriu.

Ponas politologas atsakė kažką, mano supratimu, ne į temą, ir tuomet prasidėjo... Atsirado komentatorių, kuriems mano klausimas pasirodė labai juokingas ar net durnas. Na ok, gali būti ir taip, bet argumentai irgi sulaukdavo juoko, ne kontrargumentų.

Bet buvo ir tokių, kurie nepatingėjo apsilankyti mano sienoje ir puolė baisėtis, kaip aš neva drįstu publikuoti tam tikrus paveikslukus (karikatūrą su trispalvėm). Taip pat man buvo išaiškinta, kad mano „kaip NS rinkėjos“ pažiūros yra neteisingos, todėl privalau jas pakeisti.

Po truputį tai, ką būtų galima pavadinti, atsiprašant, šūdų malūnu, stiprėjo, „diskutantai“ nebesivaržė su žodžiais ir patyčiomis ad hominem. Ponas įrašo autorius į tai nereagavo net paklaustas, ar jam atrodo normalu toks tonas? Priešingai, buvau apkaltinta pati ir pasakyta, kad mano komentarą ir jo giją ištrins. Puiku, tuomet blokavau jį pirma.

Čia, aišku, detalės. Esmė – šitie jauni žmonės, kaip supratau, Laisvės partijos rinkėjai, dabar jau pasijuto gali sau leisti viską, įskaitant atviras patyčias ir oponentų medžioklę (ironizavau, kodėl gi dar ne neteisingų pažiūrų skundimą „atitinkamoms instancijoms“ ar net politinių priešininkų šaudymą, nors gal ateis laikas ir jam, jeigu jau dabar šitaip tiesiai reikalauja persiauklėti).

Tai priminė kitą nesenai nutikusį atvejį, kai virtualiame posėdyje vienas organizacijos darbuotojas turėjo nusiskundimų, išdrįso kritikuoti savo viršininką. Taip, jo šneka gal ir buvo kai ką erzinti, ištęsta, nepatogi, nes žmogus akivaizdžiai jaudinosi. Tačiau,

nors turėjo savo pasisakymą jau baigti, jam nebuvo leista šito padaryti – posėdžio moderatorius tiesiog jam atjungė mikrofoną.

Atrodytų, smulkmena, bet. **Tas moderatorius yra žinomas ALF, kaip žinia, kovojančio už toleranciją, demokratiją ir žodžio laisvę, veikėjas.**

Kaip čia neprisiminus A. Maceinos pranašiško 1948 m. straipsnio „Liberalizmo kelias į bolševizmą“.

Kokia šios pasakėčios moralė?

Jei tai buvo joks ne atsitiktinumas, o tam tikras besikeičiančio politinio klimato požymis, panašu, kad **ideologinė kova tik stiprės ir radikalizuosis, gal net iki fizinių veiksmų, o šiandieniniai jaunieji laisvės šaukliai, net nepasikeitę savo nešamų plakatų lozungų, jau vis atviriau užčiaupinės kitaminčius, dvaro politologams tuo tarpu pritariamai linksint...** Ir kad šioje kovoje nenumaldomai ir neklystamai jau dabar išsigrynina dvi pagrindinės priešpriešos – Laisvės partija ir Nacionalinis susivienijimas.

<https://www.pozicija.org/rasa-cepaitiene-liberalizmo-kelias-i-bolsevizma/#comments>

NS pozicija

Reikalavimas neratifikuoti Stambulo konferencijos

Nacionalinis susivienijimas kreipėsi į nacionalinės valdžios institucijas, **reikalaudamas nutraukti mėginimus ratifikuoti visuomenei nepriimtina ir žmogaus prigimtį neigiančią Stambulo konvenciją.** Pastarasis dokumentas, ypač Užsienio reikalų ministerijos iniciatyva vis iš naujo siūlomas ratifikuoti Seime. Šis klausimas įtrauktas ir į 2020 metų pavasario Seimo sesijos darbotvarkę.

Reikalavime pabrėžiama, kad konvencija nesiuo jokių naujų efektyvių priemonių savo deklaruojamam tikslui – moterų apsaugai nuo smurto. Ne viena analizė parodė, kad Stambulo konvencijos siūlomos nuostatos jau dabar yra numatytos įvairiuose Lietuvos teisės aktuose.

„[Tačiau] Konvencijos 4 straipsnis įpareigoja Lietuvos valstybę įgyvendinti priemones nediskriminuoti asmens dėl socialinės lyties, lytinės orientacijos, lyties tapatybės arba kito statuso, o tai reiškia, kad ratifikavus Konvenciją valstybėje privalės būti priimti ir jos teisinėje sistemoje turės veikti daugybė teisės aktų, reguliuojančių asmens

daugybę lyties tapatybę (bus kuriamos naujos žmogaus lyties sampratos). Konvencijos 12 straipsnis įpareigoja valstybę skatinti vyrų ir moterų socialinio ir kultūrinio elgesio modelio pokyčius siekiant išnaikinti prietarus, papročius, tradicijas ir visą kitą praktiką, grindžiamą moters nepilnavertiškumo idėja ar stereotipiniais moterims ir vyrams priskiriamais vaidmenimis“, – perspėjama Nacionalinio susivienijimo reikalavime. Konvencija numato, kad ją būtina ratifikuoti nedarant jokių išimčių šioms nuostatomis.

„**Stambulo konvencija yra tiesmukas bandymas radikaliosią transgenderizmo ideologiją įtvirtinti teisiniu keliu ir paversti privalomą Europos šalių piliečiams.** Konvencijoje po gražiais moterų gynimo lozungais pakišamos su tuo išvis nesusijusios transgenderizmo nuostatos.

Akivaizdu, kad tai sveiko proto prievartavimas – **žmonės būtų verčiami moteris vadinti vyrais, vyrus moterimis ar apskritai išgalvotomis lytimis pagal šių liguistą įsivaizdavimą.**

Dar daugiau, atvirai siekiama pakeisti visuomenės tradicijas, kultūrą ir mąstymo „stereotipus“. **Dažnai stebimasi, kodėl LGBT judėjimą jo kritikai įvardija kaip totalitarinį.** Stambulo konvencija tobulai iliustruoja to priežastį – kalbos ir mąstymo prievartavimas valstybei

grasinant bausmėmis yra vienas esminių totalitarizmo bruožų. Jeigu esame laisva tauta ir suvereni valstybė, privalome kategoriškai atmesti šį dokumentą“, – kreipimąsi komentavo Nacionalinio susivienijimo pirmininkas prof. Vytautas Radžvilas.

Paskutinį kartą Seimas dėl Stambulo konvencijos įtraukimo į sesijos darbotvarkę balsavo 2018 metų kovo 13 dieną. Tada Konvencijos klausimas nebuvo įtrauktas: „už“ balsavo 34, „prieš“ – 41, susilaikė – 21 Seimo narys.

2020 m. balandžio 28 d.

Visas dokumento tekstas:

<https://kaunoforumas.com/2020/04/30/reikalavimas-neratifikuoti-stambulo-konferencijos/>

NACIONALINIS
SUSIVIENIJIMAS

Redakcijos adresas: Kalvarijų g. 280-37, LT-08317 Vilnius
Platinamas elektroniniu paštu.

Pergė Nacionalinis susivienijimo komunikacijos skyrius

Laisvės pr.60, LT-05120 Vilnius.

El.paštas: info@susivienijimas.lt ; vradzvilas@yahoo.uk.co; www.susivienijimas.lt